

YAŞASIN 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ

İşte yine Mart ayına giriyoruz.... İsyana giriyoruz... Yine kızıl kıyametler kopuyor yerkürede... yüreklerimizde... Bir yanda savaşlar yaşıyor, bir yanda yeni yaşam arayışları... Katliamların, işkencelerin, çocuk istismarlarının, kadın cinayetlerinin ortasında "kadınlar olarak nasıl bir dünyada yaşamak istersiniz" diye soruyoruz. Verilen cevaplardan; düşlerimizin, hayallerimizin bile çalındığını görüyoruz. Yeniden hayallerimizi kurabileceğimiz, düşlerimizi özgür kılabileceğimiz bir dünyayı yaratmak için ŞİMDİ KADINLARIN ÖZGÜRLÜK ZAMANI diyoruz. ŞİMDİ DEVRİMCİ FIRTINALAR KOPARMA ZAMANI Gelin bunu 8 Mart'ta da hep birlikte haykıralım: KADIN, İSYAN, DEVRİM

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK 21 Şubat - 7 Mart 2018 / S 043 / 1 TL

8 Mart
Perşembe
19.00
Galatasaray
Meydanı
Emekçi
Kadınlar
(EKA)

NATO'nun ikinci büyük ordusu, silahlandırılıp donatılmış binlerce dinci-faşist paralı asker... sayıları yaklaşık 50 bini bulan bir kuvvet... obüsler, tanklar, zırhlı araçlar... ve savaş uçakları, saldırı ve nakliye helikopterleri... Neredeyse bütün yönlerden kuşatılmış 3900 kilometrekarelik bir alana (Hatay'ın yüzölçümü 5400 kilometrekare!) ağır bombardıman, her tür araç, silah ve cephane kullanarak saldırıyor. Karşılarında birkaç bin savaşçının örgütlediği savunma hattı. Bir aydır ilerleyebildikleri 5-6 km derinliği bulmuyor! Bu en eşitsiz savaşta NATO'nun ikinci büyük ordusunun başarısı işte bu!

Sahada işler karışık. ABD, bu işin başında TC'yi kışkırttı, Afrin'i hedef haline getirdi. Şimdi gelişmeleri kendi istediği çizgide tutabilmek için çırpınıyor. Gücünün sınırları iyice ortaya çıkmış durumda. Ne TC'yi istediği çizgiye çekebiliyor, ne PYD'ye güvence verebiliyor.

Rusya Türkiye ile uzlaşarak Afrin saldırısının önünü açtı. Başka şeylerin yanında PYD'nin TC sopası ile güçten düşürülmesi üzerine hesap yapıyor. Hava sahasının anahtarını elinde tutarak çatışmaların şiddetini belirliyor. Hava gücü olmaksızın TC ve paralı askerlerinin hiçbir ilerleme şansı yok. Savaşın sınırları büyük oranda Rusya'nın elinde.

Suriye açısından pazarlık masasında güçten düşmüş bir PYD arzu edilir bir durum olsa da, kendi topraklarında TC'nin askeri varlığı kesinlikle istenmeyen bir durum. Başından beri Türkiye'nin askeri saldırısına karşı çıktı. Ama mevcut güç ilişkileri farklı bir hareket alanı bırakmadı.

PYD ve Kürt halkı tüm bu denklemde uluslararası devrimci güçler ve kendi özgücü dışında hiç kimseye güvenemeyeceğini bir kere daha gördü. Bütün aktörler Kürt halkını ve Rojava devrimini bir pazarlık unsuru olarak kullanmaya çalıştı masada. Kürt halkı haklı olarak "bizim tek stratejik dostumuz dağlardır" diyor.

Sahada işlerin Türkiye'nin istediği şekilde gitmediği kesin. Suriye ile PYD'nin anlaştığı haberleri geliyor. Buna göre Suriye ordu kuvvetleri Afrin'e girecek. Muhtemelen bu adımla birlikte hava sahasının kapatılacağını göreceğiz. Ankara'nın Afrin'den zaferle çıkmayacağı kesin. Ama Suriye'ye devredilmiş bir Afrin üzerinden kazanamayacağı bir savaştan "ucuz çıkış" için bir fırsat yakalayabilir. Rusya ve Suriye istediğini elde etmiş olacaklar.

Rojava Devrimi zorunlu bir ödün ile kendini yıkıcı saldırılardan korumak zorunda bırakıldı. Şartlar ve dengeler değişiyor. Devrim yeni şartlar altında yoluna devam edecek.

Devrim >>Editör...
"SAVAŞTAYIZ"
Efrin'i işgal girişimi, işgalcilerin amaçlarına ulaşmaya çalışmalarından bağımsız olarak, bir "savaştır". Bunu, Türkiye'nin giriştiği askeri fiilin basit, geçici, kısa sürede bitecek bir "operasyon", hani şu G. Kürdistan'a sık sık yapılan alışıldık operasyonlardan biri olmadığını vurgulamak için söylüyoruz.
Dinci-faşist iktidarın ve faşist devletin başı, bu gerçeği yakın zamanda partisinin bir toplantısında "savaştayız" sözleriyle itiraf etmiştir.

Hareketin Gelişimi Düşünüldenden Daha Hızlı, Yoğun Ve Becerikli
C.Dağlı 2

Kitlelerin Çığılı: Ya Hep Ya Hiç
Umut Çakır 4

Tatihsel Gelişimin Yıkıcı-Yapıcı Diyalektiği
Argeş Soran 5

Kendine Güven Ve Cesaret
Azer Kızıl 8

Jeopolitik Maymuncuğu
Ali Varol Günel 9

HAREKETİN GELİŞİMİ DÜŞÜNÜLENDEN DAHA HIZLI, YOĞUN VE BECERİKLİ

BAŞYAZI

C. Dağlı

Kitlelerin uyanışları, harekete geçmeleri, burjuvazi karşısında kendilerine ait bir politika izlemeleri, örgütlenmeleri, kısacası, kitlelerin toplumsal hareketinin gelişmesi çoğu kez, düşündüğümüzden daha becerikli ve hızlı olmuştur. 19. yüzyılda ve 20. yüzyılda karşılaşılan bu durumla, bugün de karşılaşacağız.

Her ülkede büyük halk kitlelerinin hareketinin yoğunluğu, mücadele ve örgütlenme yeteneği, hızı ve gelişme derecesi aynı değildir fakat, düşünülenin hepsine geçmiştir. Türkiye ve Kürdistan'da yarım yüzyıldır bu şekilde gelişiyor, buna karşın, kitlelerin devrimci hareketinin gerçek gelişmesi hakkında eksiksiz, tam, derinlikli bir kavrayış ortaya konamamıştır. Halk kitlelerinin gerçek toplumsal hareketi, küçük-burjuva dar kavrayıştan daha derinlikli, gelişkin ve ileri bir noktada oldu.

Bu belirlemeler ancak, kapitalizmin tarihsel gelişmesi doğru kavrandığında anlaşılabilir. Burjuva toplum, maddi koşulların, üretici güçlerin gelişmesine bağlı olarak gelişen bir toplumdur. Tam da maddi temelin, toplumsal üretici güçlerin gelişmesi sonucu, burjuva mülkiyet ilişkileri, çağdaş üretici güçlerin gelişmesine ayak bağı olur. Bu toplumun gelişmesi, sınıf karşıtlıkları ve uzlaşmaz sınıf çelişkileri temelinde gerçekleşir. Sınıf karşıtlıklarının iç çelişkilerinin gelişmesi bir noktada, toplumun çözülüp dağılmasını getirir.

İşçi sınıfı, burjuva toplumun çözülüşünün odak noktasını oluşturuyor. İşçi sınıfı tüm ezilenleri ve sömürülenleri kapitalizmin baskısından özgürleştirir. Tam da bu nedenle kendisini de özgürleştirir. Ya da kapitalistleri ve kapitalizmi -kendi karışını- ortadan kaldırarak, kendini de ortadan kaldırır. Dolayısıyla burjuva toplumun tarihsel gelişmesi sonucu daha çok işçi tarihsel görevinin bilincine varıyor. Daha çok işçi kapitalizme karşı devrimci kavgaya atılıyor. Proleter kitlelerin devrimci kavgaya atılmaları umulandan daha hızlı ve büyük yığınlar halinde gerçekleşiyor.

Proletarya, toplumsal konumu nedeniyle, büyük kitleler halinde devrimci safalara katılıyor. Burjuvazinin ve küçük-burjuvazinin arasında bulunan birçok insan -ki sayıları sürekli artıyor- kendi toplumsal konumlarını terk edip, toplumsal devrime katılıyor, sosyalizmin safalarında yer alıyorlar. Sosyalizmin dünyada artan etkisi, marksist dünya görüşünün etkileyciliği, bilimsel yöntemlere dayanması vb. burjuva toplumun birçok eğitilmiş, kültürlü insanının emekçi sınıfın yanında yer almasını getiriyor. Sonuç olarak, her geçen gün daha fazla sayıda insan sosyalizm ve devrim safalarında yer alırken, bunda çok yönlü etkenlerin rolü olduğu gözardı ediliyor.

Bu, çağımızın, yüzyılımızın, günümüzün toplumsal bir gerçeğidir. Halklar, yalnızca buldukları ülkelerdeki kitlelerin toplumsal mücadelelerinden etkilenmekle kalmazlar, dünya devriminin ilerlemesinden ve çeşitli ülkelerdeki devrimci olaylardan da etkilenirler ve bu etkilenme sonucu sosyalizme yönelirler. Tarihin devrimci dönemini küresel olarak yaşıyoruz. Dolayısıyla bu etki süreklidir. Bu demektir ki, bir ülkede devrimci mücadele zayıf olsa da, çağımızın devrimci bir çağ olması ve dünyada devamlı olarak devrimci olaylara sahne olması nedeniyle insanlar dünyanın en uzak köşesinde de olsalar bu durumdan etkilenirler.

Kitlelerin üzerinde etkide bulunan, onları devrimcileştirten başka etkenler de var. Kapitalizmin ekonomik krizleri, emperyalist savaşlar ve yol açtığı acı ve yıkımlar geniş emekçi kitleleri, kapitalizme karşı sola, sosyalizme, devrimci mücadelelere yönlendiriyor. Geçen zaman içinde yaşanan toplumsal felaketlerin biricik kaynağının kapitalist toplumsal düzen olduğu daha çok insan tarafından anlaşılmalıdır. Önce, burjuva ekonomik ve toplumsal sistem, insanlarda gelecek umudu yaratmıyor, ama insanca geleceğe dair büyük bir özlem yaratıyor. Dolayısıyla büyük kitleler, gelecek özlemlerini gerçekleştirmek için tereddütsüz sosyalizm safalarında yerlerini alıyorlar.

Sosyalizm, kitleler açısından yalnızca bir etkilenim değil. Kitlelerin bilincinde iyice yerleşmiştir. Bu büyük gelişmenin sonucu, her yerde, milyonlarca insan, sosyalizm propagandası yapıyor. Yeni yeni insanları sosyalizme kazandırıyor. Burjuvazi, yeni kuşakların sosyalizme yönelmelerini karşısındayken eli-kolu bağlı durumda. Yalnızca bu da değil, komünist şair, romancı, sanatçı, düşün insanı verdiği büyük sanat ve teorik yapıtlarla dünyanın her tarafından kesintisiz olarak insanları komünist hareketin arasına katıyor.

Marksizm kitleler arasında maddi bir güç durumunda. Sosyalizm yalnızca bir teori değil; sosyalizm politik bir harekettir ve yeni ve ileri bir toplumsal düzendir. Bunun tarihteki etkisi şuradadır ki, tarihe güçlü bir itiş vermiş, insanlar dönüşüme uğratılmıştır. Mücadelenin ve devrimci hareketin ilk aşaması, daha sonraki tarihsel aşamasıyla karıştırılmamalıdır. Sosyalizmin ilk dönemlerinden farklı olarak, bir tarihi var.

Bir görüş kendi malzemesiyle iş görmeden önce tarihin sunduğu malzemeye dayanır. Yani kendine ait bir bakış açısı oluşturmadan önce, kendisinden önceki görüşlere bağlanır. Marx ve Engels'in kendilerine ait bir bakış açısı oluşturmaları bu şekilde gelişir. Marx, bu süreci tam bir açıklıkla belirtir:

"Alman felsefesinin fikirleri ve ideolojisine karşı, birlikte kendi bakış açımızı geliştirmeye" karar verdik. "asıl hedefimize, kendimize ait bir bakış açısına ulaşmıştık."

Devrimci işçi sınıfına ait bir bakış açısının, devrimci bir dünya görüşünün oluşmasının tarihi önemli şuradan gelir ki, o güne kadar materyalizmi geliştiren düşünürler, görüşlerini toplumsal alana uygulamadılar. Teoriyle pratik onlarda kopuktu. İlk kez, Marx ve Engels bilimi, teoriyi toplumsal alana aktardılar.

"Bu andan itibaren bilim, tarihi devrimin bilimsel ürünü haline gelir; kuramsal olmaktan çıkarak devrimci olur." (Marx)

Teoriyle pratiğin birliği sağlanmış, teori kitlelerin sosyal pratiğiyle birleşmiş, devrimci olmuştur. Devrimci teori, işçi sınıfının elinde toplumu dönüştüren bir silah olmuştur. Bu andan sonra devrimci teori, tarihe, proletaryanın sınıf savaşımına yeni bir itiş vermiş ve onu hızlandırmıştır.

İşçi sınıfı, devrime hazırlanırken 19. yüzyılın ortalarında, üzerinde durduğu örnekler Fransız devrimi ve İngiliz iktisadıydı. 20. yüzyılda ve bugün ise, devrime hazırlanırken irdelediği devrimler esas olarak proletaryanın toplumsal devrimleridir. Çünkü proletarya kendine ait görüşleri, bağımsız politikası olan, bir sınıf olarak davranan, kendi tarihi -burjuvaziyle karşıtlık içinde- ve sosyalizmin tarihi -kapitalizme karşıtlık içinde- var. Bu, yoğun ve zengin bir tarihtir. Proletarya yeni bir toplumsal devrimler çağına girerken, zengin bir proleter devrimci mücadele ve sosyalizm pratiğine dayanıyor.

Sosyalizm, devrimci proletarya, insanlığın geleceğini tayin eden, yön veren, biçimlendiren bir güçtür. Bu andan itibaren tarih, kısa tarihtir. Ezilen ve sömürülenler, emekçi insanlık amacına çok daha kısa sürede ulaşır.

Bütün sorun, komünizmin öncüsünün sürece bu bilgi ve bu bilinçle hazırlanmasında.

Şimdi Kadınların Özgürlük Zamanı!

"Bir tarihsel çağın gelişimi kadınların ne kadar özgürlüğe doğru ilerlediği ile ölçülür. Bu belirlemeye göre bugün kadınların mücadelesinin hangi noktada olduğunu, gelişen mücadelenin ve bizlerin yeni çağın eşliğinde olduğumuzun göstergesidir".

Yeni bir çağın eşğindedeyiz. Tüm dünyada kadın kitlelerinin mücadelenin her alanında yer aldığı, devrimler yaptığı, bir tarihsel çağ. Tabii ki bu değişim büyük bir toplumsal patlamanın sancılarını da taşıyor. Ve bu sancı egemenlerin, özgürlüğe yürüyenleri artık yönetemediği için tüm zor araçlarını hunharca kullandığı, baskı altına almaya, savaş yasalarıyla korku duvarlarını yükseltmeye çalıştığı bir sürecin sancısı.

Bu durumdan en çok nasibini alan kesim doğal olarak kadınlar. Mücadele ederek elde ettiğimiz tüm kazanımlar kadınların özgürleşmesini adım adım hızlandırdı. Kadınların özgürleşmesini tehlike gören egemenlerin kadınları yok sayarak bilinçli ürettikleri politikalar toplumu daha da çürümeye itiyor.

Artan kadın cinayetleri, kadına yönelik şiddet ve tecavüzler istatistik ra-

kamlara dönüştü. Çocuk istismarı ve tecavüzleri sosyal medya sayesinde daha görünür olması bu, vakaların ne kadar çok olduğunu göstermekle kalmayıp topluma kanıksatılmaya da çalışılıyor. Sokak ortasında kaçırılmalar, şiddetin göstere göstere yapılması devlet teşvikinden başka bir şey değildir.

Hiçbir acımızı, katliamları, kıyımları unutmuyoruz. Ekin Wan'ın katledi-

len bedeninin nasıl teşhir edildiğini de, Afrin'de Barin Kobane bedeninin teşhirini de unutmuyoruz. Hepsini toplumsal belleğimizde kayıtlı.

Tüm bu baskı politikaları kadınların dünyasını bir fanusa çeviriyor. Oysa bizim uçsuz bucaksız bir dünyamız var. Biz kadınların yaşamsal sorunları çok, ancak bizler artık sorunlarımızı konuşmak istemiyoruz. Yaşamak istediğimiz dünyayı tasarlıyoruz. Yolumuza rehber olan Kadının Özgürlük Mücadelesini temel alarak, dünya devrimleri tarihinin farklı sayfalarını açıyoruz. Ekim Devrimi özelinde devrimler ve kadın temalı sempozyum düzenliyoruz.

ŞİMDİ KADINLARIN ÖZGÜRLÜK ZAMANI!

Bu sempozyumla amacımız tarihsel pratiklerimizi

önümüze koyarak; kadınların yaşamak, yönetmek ve söz sahibi olmak istediği dünyanın ihtiyaçlarını belirleyip cevaplar vermek ve o büyük güne hazırlanmak.

Şimdi Dünyayı Yerinden Oynatma Zamanı!
Şimdi Kadınların Özgürlük Zamanı!

Emekçi Kadınlar / EKA

ŞİMDİ KADINLARIN ÖZGÜRLÜK ZAMANI

25 Şubat Saat 12.00 Cezayir Salonu

Paris Komününden Bugüne Devrimler ve Kadın

Sibel Özbudun
Fatma Yıldırım

Akademisyen / Yazar
Emekçi Kadınlar EKA

Komünist Kadınlar Ekim Devriminde Nasıl Rol Oynadılar?

Nurten Karahancı
Av. Seher Dursun

Clara Zetkin, Rosa Luxemburg,
Nadejda Krupskaya, Aleksandra Kollontay
Emekçi Kadınlar EKA
Kollektif Çalışma Grubu

Lütfiye Bozdağ
Songül Yücel

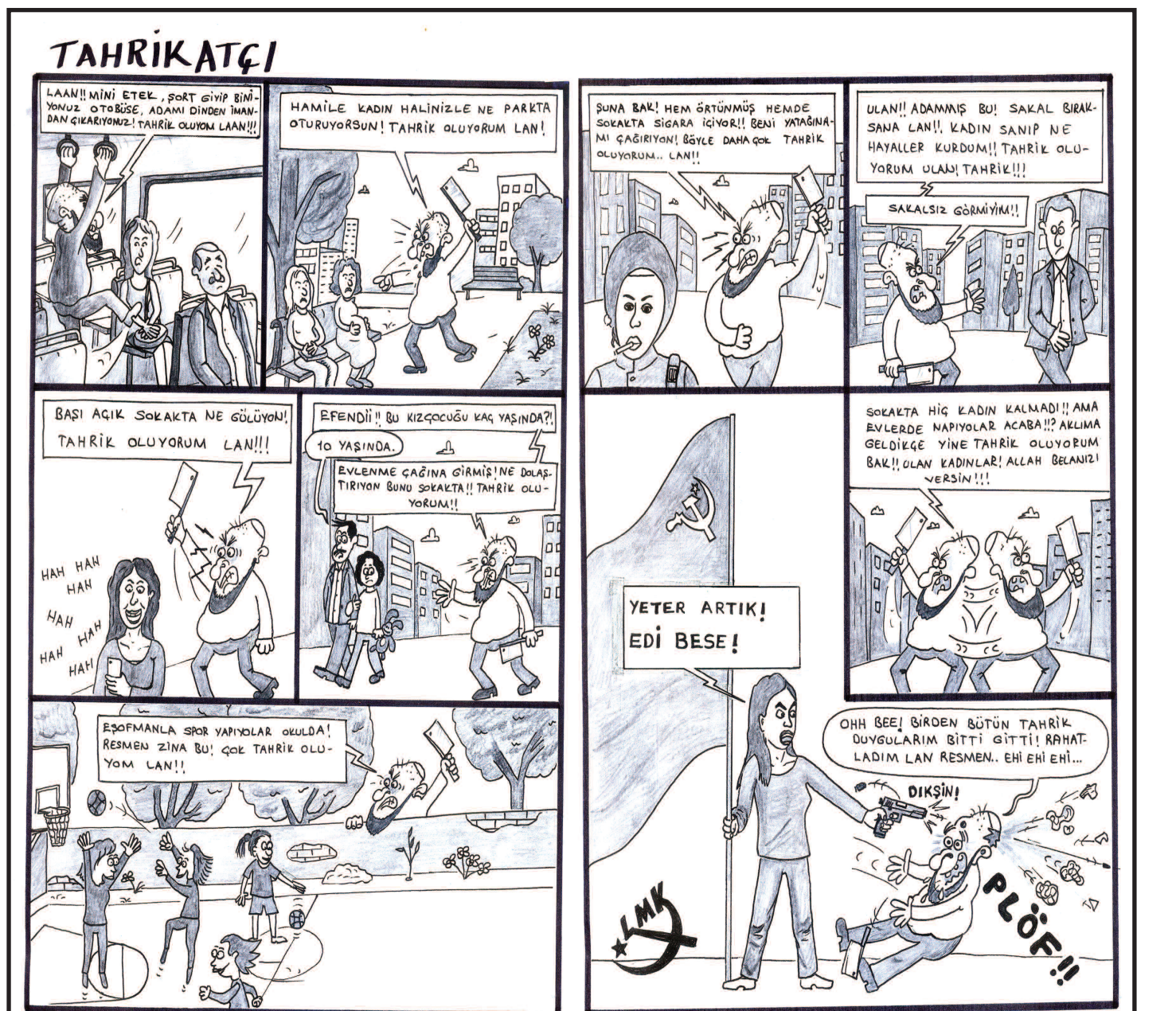
Ekim Devrimi ve Sanat

Akademisyen
Önsöz Dergisi Genel Yayın Yönetmeni

Berrin Taş
Sena Şat

Kadın Ütopyaları Kadınlar Nasıl Bir Dünyada Yaşamak İster?

İnsancıl Dergisi
Ayışığı Ekin Sanat Derneği

Editör

Baş tarafı 1. sayfada

Devlet, basınıyla, başka propaganda araçlarıyla bugüne kadar giriştiği askeri fiilin basit, sıradan bir "operasyon" biçiminde algılanması için çaba gösteriyordu. Belli ki artık buna ihtiyaç kalmamış ya da artık mızrak çuvala sığmıyor.

Her ne hal ise, sonuçta Türkiye, süresi, kapasitesi, şiddeti vb. yönlerden tümüyle belirsiz bir savaşı başlatmış bulunuyor ve dolayısıyla bir savaşın tüm sonuçlarıyla karşı karşıya kalacaktır. Bu sonuçların neler olabileceğine ve devrimci proletaryayla birlikte devrimci komünist güçlerin bu savaş karşısında nasıl bir politika izlemeleri gerektiğine gelmeden önce, savaşın karakterine ilişkin bir kaç noktanın altını çizmek gerekiyor.

Öncelikle şu hususun altını çizilmesi lazım: Bu, işgal ve ilhak amaçlı bir savaştır. Bu işgal ve ilhak girişiminde toprak kazanmak amacı olmakla birlikte asıl amaç, Rojava Devrimini ve bu devrimle birlikte, öncelikle Kürt ulusunun özgürlük savaşını, dolayısıyla Türkiye ve Kürdistan birleşik devrimini ezmektir.

Gerçekte buradaki amaçlar iç içe geçmiş durumda. Yani biri diğerinin hem nedeni hem de sonucu. Kalıcı olabilmek için, kafalarını sokabildikleri, ayak basabildikleri yeri işgal ve ilhak etmeye çalışıyorlar. Dinci-faşist iktidarın işleri bakanı "Azez'de Cerablus'ta, Mare'de bugün kaymakamımız var, emniyet müdürümüz var, jandarma komutanımız var" sözleriyle itiraf

etti. Anlayacağımız, "Şecaat ederken sirkatin söyledi". Kalıcı olmak zorundalar, yoksa asıl amaçlarına ulaşamazlar.

Faşist devlet ve dinci-faşist iktidarın birleşik devrimi ezmek için 2016-2017 arasında Kürdistan'da nasıl bir katliam yaptığını; bu katliama bütün emperyalist devletlerin doğrudan ya da dolaylı onay verdiğini gördük; biliyoruz. Bunun nedenini ABD Savunma Bakanı, biraz geç de olsa ortaya koydu. Gazetelerden aktarıyoruz:

Mattis (ABD Savunma Bakanı) ayrıca, Türkiye'nin, sınırları içerisinde "silahlı ayaklanmanın" devam ettiği tek ülke olduğunu belirterek, "Türkiye'nin Suriye sınırlarına dair meşru güvenlik kaygıları var ve biz bunu zerre kadar inkar etmiyoruz." (Cumhuriyet, 12.02.2018)

Görüldüğü gibi emperyalistler Türkiye'de birincisi, "silahlı bir ayaklanmanın", yani devrimin olduğunu tespit ediyorlar; ikincisi bunun devam ettiğini düşünüyorlar. Bu sözler, emperyalistlerin, her şeye rağmen, kritik durumlarda faşist devletin ve dinci-faşist iktidarın arkasında neden tereddütsüz durduklarının anahtarını veriyor.

Ne var ki, dinci-faşist devlet, ne yaptıysa Türkiye-Kürdistan birleşik devrimini bastırmadı. Şimdi, bu devrimin güç ve moral alabileceği odakları, mevzileri dağıtma yöntemine başvuruyor. Efrin'i işgal ve ilhak girişiminin yol açtığı savaş bu ihtiyaçtan kaynaklanıyor.

SAVAŞTAYIZ

Kuşkusuz bu bir savaştır; dört başı mamur bir savaştır. Dolayısıyla her dış savaşın yol açacağı sonuçlara, Efrin'i işgal savaşı da yol açacaktır.

Savaş emekçi sınıflar, ezilen halklar ve işçi sınıfı için açlık, yoksulluk, kan ve gözyaşı demektir. Gelecekte belirleyici rolü, savaşın bu sonuçlarının yol açtığı kitlesel kızgınlık ve öfkeli ruh hali oynayacak. Dinci-faşist iktidarın ve faşist devletin yaratmaya çalıştığı şoven hava uzun süreli olamaz. Ki, tüm faşist terör ve propagandaya rağmen, faşist devlet ve dinci-faşist iktidar Türkiye'yi kaplayan bir şoven atmosfer yaratmayı başaramamış değil.

Bu savaşın 1904-1905 Rus-Japon savaşının yarattığı etkinin benzerini, yani Rusya'nın yenilgisinin 1905 Devrimini hızlandırması gibi bir etki yaratma olasılığı gözardı edilmemelidir. Sonuç ne olursa olsun, savaş, Türkiye'deki krizi derinleştirerek, devrimin gerekli tüm koşullarını daha da olgunlaştıracak, tekelleri sermaye sınıfının egemenliğini temellerinden sarsacaktır.

Bu koşullarda, devrimci komünist parti, savaşın ortaya çıkaracağı koşullardan bir devrim için, tekelleri sermaye sınıfı egemenliğinin yıkılıp yerine devrimci demokratik bir iktidarın kurulması, tüm iktidarın işçi ve diğer emekçi sınıfların eline geçmesi için yararlanma politikası izleyecektir. Bu amaçla, devrimci komünist parti "kendini" hükümetinin yenilgisini tereddütsüz iste-

meli, bunun için çalışmalıdır. Yenilgi, sadece hükümetin değil ama sömürü düzeninin, savaşın, açlığın, yoksulluğun, işsizliğin, halklar üzerindeki baskı ve terörün kaynağının yıkılması, ortadan kalkması anlamına gelecek.

Faşist devlet ve tekelleri kapitalist egemenlik "savaşa". Savaşın nedeni de kaynağı da kendilerinden başkası değil. Savaşın toplumun ezilen, sömürülen sınıfları, ezilen halkları üzerinde yol açacağı yıkım, savaşın kaynağının ortadan kaldırılmasının koşullarını da olgunlaştıracaktır. Bu koşullarda tekelleri egemenliği bir devrimle yıkılmak ve tüm iktidarı emekçi sınıfların eline vermek dışında izlenecek her politika burjuva sınıfa hizmet edecektir.

Oportünistlerin ve sosyal reformistlerin, kitlelerin önüne koymaya çalıştıkları "AKP'yi geri letmek", "tek adam yönetimine son vermek" gibi hedefler, burjuva sınıfa hizmet edecek hedeflerdir. Bu hedefler, düzeni bir devrimle yıkmamanın koşulları ortaya çıkmışken kitleleri devrimde değil ama reformlara yönelten; kitleleri düzen sınırları içinde tutacak hedeflerdir.

Emekçi sınıflar ve ezilen halklar yıllardır devrimci enerji biriktiriyorlar. Savaş, bu devrimci enerjiyi olağanüstü boyutlara taşıyacak. Belirtirlerini şimdiden görüyoruz.

Bütün hazırlıklar birleşik devrim için, birleşik devrimin zaferi için yapılmalıdır.

Sarıgazi'de Savaşa Karşı Buluşuldu

Afrin'e yönelik işgal girişiminin başlamasının ardından, işçi, emekçi, öğrenci ve kadınlardan savaşa karşı tepki giderek artıyor. Kürt halkının kazanımlarını içeride boğmak isteyen dinci-faşist iktidar, içeride de şoven dalgayı, milliyetçi, faşist zehri giderek yükseltiyor. Buna karşı 4 Şubat Pazar günü İstanbul'un emekçi semtlerinden olan Sarıgazi'de işçiler, öğrenciler, emekçi kadınlar bir araya gelerek hem güncel süreci değerlendirdi, hem de Kürt halkıyla birlikte mücadeleyi nasıl yükseleceğini tartıştı.

Gerçekleştirilen buluşmada bugün Afrin'e yönelik işgal girişiminin içeride, dışarıda emekçilere, işçilere daha fazla yoksulluk, kan, acı getireceğini söyleyen Sarıgazi halkı, hem şovenizme karşı, hem de içerideki baskılara karşı farklı biçimde siyasal çalışmaların (halk toplantılarının, bildiri dağıtımlarının...) yoğunlaştırılması gerektiğini belirtti.

Sarıgazi'den Mücadele Birliği Okurları

Ramazan Güleken Afrin'de Ölümsüzleşti

THKP-C/MLSPB savaşçısı Ramazan Güleken (Ulaş Bardakçı) Efrin'in Raco ilçesine bağlı Kevire Kêr (Sağır Kayalıklar) tepesinde ölümsüzleşti.

THKP-C/MLSPB'nin yaptığı açıklamaya göre, Ramazan Güleken (Ulaş Bardakçı), 27 Ocak günü TC ordusu ile çatışma esnasında ölümsüzleşen yoldaşını almaya çalışırken, atılan bir öbüsle ölümsüzleşmiştir.

Devrim Savaşçıları Ölümsüzdür

Efrin'de Kadınlar İşgale Karşı Yürüdü

Efrin'de kadınlar, 13 Şubat günü "Biji Berxwedana Efrin" şiarıyla işgale karşı yürüyüşe geçti.

Newroz Meydanında toplanan onbinlerce kadın, YPJ bayrakları ve Avesta Xabur'un resimlerini taşıyarak, "Jin, Jiyan, Azadi", "Biji Serok APO", "Biji Berxwedana Efrin" sloganları ile Dersim Hastanesine yürüdü.

Kongre Star'ın çağrısıyla, Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu ve Efrin Özerk Yönetimi eşbaşkanlarının yanı sıra TEV-DEM ve PYD yöneticilerinin de katılımıyla yapılan yürüyüş sırasında havadan ve karadan saldırılar devam ediyordu.

Dersim Hastanesi Meydanı'nda yapılan mitingde Kuzey Suriye Demokratik Federasyonu Eşbaşkanı Hediye Yusuf ve PYD Eşbaşkanı Ayşe Hiso konuşmalar yaptı.

TC'nin işgali saldırıları konuşmaları ve sloganlarla protesto edilirken, TSK'nın saldırılarının devam ettiğine, atılan topların yanı sıra başlarına düştüğünü söyleyen Hediye Yusuf "Biz meydanlardayız, işte onlar bu

direnışten korkuyorlar. Halkımız topraklarını terk etmiyor" dedi.

Efrin'den bir yere gitmeyeceklerini söyleyen Ayşe Hiso da "Bugün halkımızın direnişini gösteriyor ki biz Efrin'deyiz ve bir yere gitmiyoruz. Eğer Erdoğan gelmek istiyorsa biz ona karşı direnmesini biliriz.

Efrin kadını bu direnişin sembolüdür. Biz Arinler'in, Avestalar'ın ve Barinler'in yoldaşız. Efrin direnişini kazanacak. Kadın direnişini kazanacak" dedi.

Miting, halaylar çekilerek sona erdi. Kadınlar, 6 Şubat günü de Heseke'de TC'nin saldırılarına karşı yürümüştü.

Afrinliler

TSK Saldırılarına Karşı Yürüdü

Afrin'in saldırı altındaki Cindirêse ilçesinde binlerce kişi toplandı, "Efrin zaferiyle İmralı sistemini yıkacağız" dedi.

Afrin'de 27 gündür TSK ve ÖSO'nun bombardıman ve saldırılarına maruz kalan halk, 15 Şubat günü Afrin kent merkezi Cindirêse Kavşağı'nda bir araya gelerek YPG/YPJ ve QSD bayrakları ile ilçeye doğru harekete geçti. Yol boyunca çevre köylerden yeni katılımlarla daha da kalabalıklaşan kitle, Cindirêse ilçe merkezine ulaştı ve bir miting düzenlendi. Mitingin güvenliğini QSD savaşçıları ile Asayiş Güçleri sağladı.

Binlerce araçlık konvoyla Cindires'e gelen halkı, binlerce Cindiresli ve YPG-YPJ savaşçıları karşıladı. Yürüyüş sırasında Türk ordusu Atme'den Cindires'in etrafını bombalamayı sürdürdü.

Kürt, Arap, Süryani ve Türkmenlerin de katıldığı yürüyüş ve mitingde halk ve savaşçılar, bombardıman altında birlikte halaya durdu. Abdullah Öcalan'a yönelik komploya karşı öfkenin dile geldiği mitingde Cindires halkı her tür saldırıya rağmen evlerini terk etmeyeceklerini vurguladı.

Baskılar Bizi Yıldırılmaz

Dünya'da gazetecilere en çok baskının açık bir şekilde uygulandığı ülke Türkiye.

150'ye yakın gazeteci şu an cezaevinde. Dinci-faşist iktidar yanlısı olmayan yayımların ve dergilerin dağıtımını yaparken baskıya ve tacize uğramamak ne mümkün!

TC devleti gerçeklerin üzerini örterek halkın devrimden ve devrimcilerden bağı koparmaya çalışıyor. Dinci-faşist iktidar propagandasını yapmayan, gerçekleri kitlelere ulaştırmaya çalışan yayımların kitlelere ulaştığında ses getirmesinden korkuyor.

Bu yayımların başında gelen Mücadele Birliği gazetesi ve okurlarına yönelik baskı ve taciz tüm şiddeti ile devam ediyor. Genel yayın yönetmeni Sami Tunca'nın hüküm yemesi ve birçok Mücadele Birliği okurunun tutuklu yargılanması baskının boyutunu gösteriyor. Son olarak Hatay'ın Samandağ ilçesinde Mücadele Birliği okuru olan esnafa, baskı ve tehditle giden polis esnaftan gazete dağıtımını yapan okurlarımızın isimlerini istemekle yetinmemiş, kamera görüntülerini almaya çalışmıştır.

Bundan sonuç alamayan polis, birkaç gün daha Mücadele Birliği okurları olan esnaflara baskıda ısrarcı bir tutum sergiledi.

Bir kere daha belirtiyoruz ki her türlü baskıya, tacize, gözaltı ve tutuklamalara rağmen, gazetemizi işçilerle emekçilerle buluşturmaya devam edeceğiz.

YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!
MÜCADELE BİRLİĞİ ANTAKYA

KİTLELERİN ÇIĞLIĞI: YA HEP YA HIÇ

UMUT ÇAKIR

Yılın son günlerinde İran'da patlak veren ayaklanma, tizliği hak eden derslerle dolu. Özgün pek çok yanı bulunduğu gibi, kısa süre önce Barzani'ye, şimdilerde Tunus'un AKP'sine yönelen ayaklanmalarla pek çok ortak yöne sahip. Gezi ayaklanmasıyla beraber bu bir dizi yığınsal devrim örneği, emekçi milyonlar eylem safında hizaya sokan dinamiklere, devrimin öncülerini ile devrimci milyonlar arasındaki ilişkinin yeni biçimlerini, özetle, 21. yüzyıl proleter devrimlerin taşıdığı muazzam potansiyele dair, pek çok olgu sunuyor. Mollaların burjuva rejimine karşı yıkıcı bir enerjiyle tarih sahnesine düşen ayaklanma, kimsenin beklemediği ve hazırlık yapmadığı bir anda çıktı. Bu beklenmedik durum, bir sürü gereksiz kompo gevezeliğin ortaltığı saçılmasına vesile oldu. Bir kaç gün içinde tüm İran kentlerine yayılan ayaklanmanın hazırlayıcısı, çağrıcısı meçhul. Halk nasıl organize oldu, koordinasyon nasıl sağlandı? Kompo gevezeliğine prim vermeyenler için, bu sorulara "kendiliğindenlik" çerçevesi içinde cevap bulmak zor değil. Ancak, analizin tüm yükünü kendiliğindenlik mefhumuna bırakmak, bizi bir adım ileri götürmez. Kapitalist sistemin yıkımını hazırlayan tüm koşulları kapsayan nesnel gelişimin, proletaryanın diğer emekçi katmanlarla bağını ve bunun yanı sıra, tek tek bir bireyin sınıf aidiyetini şekillendiren bağları, yani öznel gelişimi hangi noktalara taşıdığını daha yakından incelemek gerek. Yıkımı koşullandıran nesnellik, yıkımı gerçekleştirecek öznel güçleri, nasıl bir araya getiriyor, organize ediyor ve eylemin koordinasyonunu sağlıyor? Cevaplarını aradığımız sorular bunlardır.

I

Tesadüfi değil, geçici hiç değil. 21. yüzyılda görülen yığımsal devrimlerde bize sonuçlarını gösteren bir dizi kalıcı, ısrarcı eğilimler mevcut. Bu eğilimler, biz onu tanımladığımız sürece, kör yasarlar gibi kendilerini dayatmayı sürdürüyorlar. Ve her kör yasa gibi, hükmünü ancak kırıp dökerek, buna uygun davranmayan her faili sancılara boğarak açığa vuracak.

Doğada olduğu gibi, toplumun da yasaları diyalektiktir. Yeterince geniş tutulmuş her tarihsel kesitte toplumlar, "karşıtların sürekli çatışması ve bunların sonal olarak, birbirlerine ya da daha yüksek biçimlere geçmeleri yolunda doğanın yaşamını belirleyen hareketin karşıtlar aracılığıyla yansıtmasından ibaret" (Engels) olan diyalektik düşüncüyü doğruladığı görülüyor. Daha dar tarihi kesitlerde ise, bu en genel yasaya karşı işleyen olgular, daha etkin bir konumda güçlenebilirler. Nedir bunlar? Çatışmayı süreklileştirir ama aynı zamanda bastıran politik zor, ideolojik yansımalar, geleneksel bağlar ve önyargularla yüklü tutumlar kapitalist meta topluma özgü yabancılaşma, egemen sınıfların rıza yaratma kapasiteleri vb. vb. Ancak, tüm çelişki ve çatışmaların o güne dek önlerini tıkayan bariyerlerden kurtulduğu, toplumsal gelişmelerin birbirlerine göre en büyük hareket serbestisi kazandığı, birbirlerine ya da daha yüksek biçimlere geçme anını koyutlayan "sonal" tarihi düzlemde diyalektik, özgün tarihi evrelerin tüm geçici ağırlıklardan kurtulmuş, en genel tarihi kesitin yoğunlaştırılmış ve kristalize olmuş biçimde yansır. Leninist parti, bu meseleyi, "yoğun tarih" kavramıyla öne koymuştu. Böyle yoğun tarih evrelerinde, hem sınıf hem de sınıfa ait bireyler, "kendinde sınıf"tan, "kendisi için sınıf" düzlemine sıçramakta, kimilerine şarşırtıcı gelen bir ivme kazanırlar.

Engels, "emekçinin yüreğinde saklı sosyalizm"den söz ederken, "kendisi için sınıf" düzlemine doğru yükselen öznelrin, bu yolculukta varacakları sonucu, daha en başından ilerlerinde taşıdıklarına işaret eder. Yani, tüm ağırlıklarından, yanılısına ve ataletten kurtulan her emekçi, kendi öz varlık koşullarına uygun hareket eder ve buna uygun düşündür. Berrak biçimi içindeki bu emekçi, öz varlık koşullarının taşıyıcı ve yaratıcı failidir. En önemli parçası olduğu üretici güçlerin maddi ilişkilerine kazılı işbirliği ve işbölümü, onun kalbindeki saklı sosyalizmi hazırlar. Biz, böyleli

berrak anları, kendi özlemleriyle harekete damgasını vuran emekçilerin eylemlerinde şahit oluyoruz. Gezi, hemen ilk gün bir komün oluşturdu ve bu hiç de bir tesadüf değildi. Bu edim, "kendisi için sınıf" koşullarının olgunluğuna işaretir. Benzer şekilde, İran'da, önceki isyanların, reformlara odaklanmış küçük-burjuva kitlelere yansıtılması gibi, yılın sonunda patlak veren ayaklanmada, proleter ve yoksul yığınlar, "mollalara ölüm" şiarıyla bankalara saldıran bir uzlaşmazlıkla hareket etmeyi bildiler.

Burada bir "içgüdü"den söz etmiyoruz. Bu, doğa yasalarının toplum yasalarına mekanik biçimde aktarmak olurdu. Doğada canlı bireyleri türe bağlayan içgüdüdür. Yağmur öncesi kırlangıçların havada sergiledikleri o muhteşem dansı hatırlayın. Sanki bir mastronun eşliğinde, binlercesi öyle uyumlu ve ani dönüşlerle dolu bir uçuş resitali verirler ki, bu uyum ancak yağmurun canlandırdığı içgüdüyle açıklanabilir. Toplumlarda ise, sınıfa her bireyi, türe (sınıfa) bağlayan içgüdü değil, olayların kıskırtıp ayaklandırdığı canlı-sezgidir. Başka bir deyişle, "kendisi için sınıf" koşullarının olgunlaştığı yoğun tarih kesitinde birey, onu yanılısamalara boğan ağırlıklarından kurtulmuş şekilde, gözlemediği ve bizzat faili olduğu olaylardan, tüm öz varlık koşullarına uyumlu sonuçlar çıkarmaya, bu sonuçları belli bir amaç ve hedef etrafında berraklaştırmaya dönük çok güçlü bir eğilim gösterir. Bu eğilimin varacağı sonuç şudur: Emekçi sınıfların içsel kristalize bağınıtsı.

Kristalize bağ, doğada, molekülleri aynı yönde ve sıralı, boşluğa veya ters bağlantıya olanak tanımayan bir düzenliliğe sokar. Sınıfa ait bireylerinde, benzer şekilde, bir yöne (amaca, hedefe) bakan, olaylardan aynı doğrultuda etkilemesini sağlayan ve sarsıcı olayların enerjisini yapının bütününe engelsiz dağıtan bir kristalize bağlantı içine girmesi, bize şimdi kendiliğinden görünen, bir anda tüm kentleri saran, maestro yönetimindeki gibi eşgüdüm gösteren ayaklanmaları açıklamakta yardımcı olacaktır.

Tıpkı içgüdü gibi, canlı sezgi de türe aittir, bireyin kendi kaderini türün kadriyle birleştirmesinin yolunu açar. Canlı sezgi, henüz teorik kavrayışın prizmasından geçmediği, ideolojik yoğunluğa ve programatik bir yükseklığe sahip olmadığı için; kırılmadan, ideolojik söylemin ayarına kapılmadan, yani algılandığı ham biçimiyle, sınıfının tüm bireyleri arasında engelsiz dolaşma avantajına sahiptir. Kuşkusuz, ilk patlak verdiği anlarda, ayaklanmalara en yıkıcı enerjiyi sağlayan, canlı sezgi tarafından oluşturulan kristalize bağlantının genele mal olabileceği yeteneğidir. İdeolojik ayartı, burada iki yönlü işler: ya sınıf dışı (küçük-burjuva) ideolojinin boşluk yaratan hayalleri ve yanılıgıları işe dahil olur ya da proleter öncünün daha yüksek görevler belirleyen müdahaleleri. İlkinde, kristalize yapı, izin verirse eğer, doğacak boşluklar yüzünden dağılacaktır veya kendi bütünlüğünü korumak için boşluğu redderek ataletine geri dönecektir. (Gezi'de olduğu gibi). Proleter öncünün müdahalesi ise, canlı sezginin ham biçimine teorik bir derinlik ve pratik bir yükseklik girişimi olduğu için kristalize bağlantı içine ancak bu derinlik ve yükseklığı koruyamadan kaydedilir. Öncü, müdahalesinin sonuçlarını aynı biçimde geri kazanamaz. Vurduğu fiskenin keskin tınısının, tüm yapıya uğultu biçiminde yayılması karşısında, kendi sesini tanyamaz. Bu yüzden, kristalize bağlantı biçimini, sınıfta olduğu kadar, sınıfa ait bireylerde de ne çeşit görünümüne büründüğünü bilmek, pratik ve bire bir örgütlenme yürüten öncü için elzemdir.

II

Sınıfa ait bireyin türe, yani sınıfın kaderine bağlanmasını kristalize biçime kavuşturan canlı sezgi, kişilerin yaşamında, süreklilik/kesiklik, atomizasyon/manyetik kutuplaşma, umarsızlık/aciliyet gibi, birbirine dönüşen karşıtlıklara ortaya çıkarıyor. Birazdan bu karşıtlıklarla ele alacağız. Ama önce, canlı sezgiyi ivmelendiren ve dolaşımına aracı olan bir olguyu, sosyal-medya ve bireylere kazandırdığı yeni alışkanlıklara kısaca değinmekten yarar

Canlı sezgiyi etkin kılan tüm koşullar, bireylerde süreklilik/kopukluk karmaşası doğuruyor. Geçmiş ve gelecek arasındaki sürekliliğin bir parçası olan şimdi, tüm bu bağlardan azade, "an"a dönüşüyor. Geleceğin daha iyi olacağına dair tüm güvensizlik, insanı, kendi geçmişinin birikim ve yatırımlarından koparıyor. Nasıl bir eğitim aldığı, hangi yetenekleri biriktirdiğinin hiçbir önemi kalmıyorsa, geleceğe dair planlama da yoktur, hayal de... "Şimdi"den kopup "an"a sığınmak, geleneksel bağlardan ve egemen yapıdan hiçbir şekilde beslenemeyen bireyin tutumdur. Kristalize biçim, hayallerin ve geleceğe dönük planların oluşturduğu boşluğun üzerine kapanır. Hayal yok, plan yok. Peki ne var? Yalnızca hayatta kalma kaygısı ve bu hayatta bir anlık da olsa yer kapladığını gösterme çabası.

var.

İletişimin hızlı, kolay ve ucuz bir aracı haline gelen sosyal-medya, kendini görünür kılmamanın (yaygın ifadeyle, "like" alma) etkin bir yolu. Görünür olma hevesi, geçmiş nesillerde, ancak düğünde-bayramda, türlü çeşit geleneksel ritüelde duyurulurdu. Şimdi, hayatın her anına merak uyandıran her tür gelişmenin, ilgiyi hak eden sarsıcı olayların peşine düşmeye zorluyor. Sadece bu da değil. Uğruna nice zahmetlere katılanan en güzel manzaralar, 'selfiler'in yalnızca bir arka fonu.

Hemen belirtelim. Kişilerin böylesine görünür olma hevesinin, egoizmler bir ilgisi yok. Egoist, başkasının onayına ihtiyaç duymaz, kendini gördüğü ayna ona yeter. Oysa görünür olma isteği, kapitalist bireyin son raddesine ulaştırdığı yabancılaşmaya karşı, sosyal bireyin çığılığıdır. Sermayenin birikimi ve merkezleşmesiyle uzantılı, yaşamın temellerinin kontrolünü büsbütün kaybeden bireyler, artık iyice görünmez hale gelen edimlerinin (üretimin, yaratımın ve de arzulanışın) boşluğuna karşı, sosyal-medya boy göstererek ayak diriyorlar. Hiçleşmeye direnen birey, ötekenden "like" alma hevesiyle, kapitalizme kapırdığını geri kazanmaya çalışıyor. Gezi'ye katılanların önemli bir kısmını Tak-sim komününde bir araya getiren güç, özgünlük arayışıyla, evrensel özgürlük mefhumunun birbirine dönüştüğü o diyalektik köprüydü. Apansız bir zamanda hızla dolan mesaj kutuları, insanlarda, adeta bir refleks gibi "yine önemli bir şeyler oluyor" duygusu uyandırıyor, bu köprünün devrime ve isyana uzanan ayaklarını görmezden gelmek, ahmaklık olurdu.

Canlı sezgiyi etkin kılan tüm koşullar, bireylerde süreklilik/kopukluk karmaşası doğuruyor. Geçmiş ve gelecek arasındaki sürekliliğin bir parçası olan şimdi, tüm bu bağlardan azade, "an"a dönüşüyor. Geleceğin daha iyi olacağına dair tüm güvensizlik, insanı, kendi geçmişinin birikim ve yatırımlarından koparıyor. Nasıl bir eğitim aldığı, hangi yetenekleri biriktirdiğinin hiçbir önemi kalmıyorsa, geleceğe dair planlama da yoktur, hayal de... "Şimdi"den kopup "an"a sığınmak, geleneksel bağlardan ve egemen yapıdan hiçbir şekilde beslenemeyen bireyin tutumdur. Kristalize biçim, hayallerin ve geleceğe dönük planların oluşturduğu boşluğun üzerine kapanır. Hayal yok, plan yok. Peki ne var? Yalnızca hayatta kalma kaygısı ve bu hayatta bir anlık da olsa yer kapladığını gösterme çabası. Eskiye, yani geleneksel olana ve sistemin sunduğu olanaklara dayanarak süreklilik, bu noktada kesintiye uğrar. Yeninin, yaşamı kökünden

değiştirecek olanın beklentisi hakim olur.

Bu uğrakta, atomizasyon ile manyetik kutuplaşmanın birbirini besleyen ve birbirine dönüşen unsurlar haline gelişine tanıklık ederiz. Sermaye birikiminin geldiği düzey, insanları geleneksel bağlarından kopardı. Akrabalık, hemşerilik ve tüm diğer yerel bağlantılar, bu süreçte eski hükümünü kaybetti. Yığınları atomize etti, ama bu aynı zamanda, ağır politik ortamın yarattığı kutuplaşmada, tek tek bireylerin, demir tozları misali, kutupluluğun manyetizmine kendilerini kaptırmalarını hızlandırdı. Geçmişten bu yana, çok farklı politik tutumlara sahip olsalar da, akrabalığın, hemşeriliğin, hatta aynı mahallede yaşamın kazandırdığı kolaylıklar nedeniyle insanlar, farklılıklarını keskin bir kutuplaşmaya vadmaktan uzak durdular. (70'li yılların iç savaşını halen daha "kardeş kavgası" diye nitelendirenler çoğunlukta, bu geleneksel bağların baskınlığındandır). Atomizasyon, bu barikatları eritti. Asla uzlaşmayan sınıf tutumlarını körleştiren yerel bağlar, kredi kartlarının keskin uçlarından törpüldü. Geriye, hayat tarzlarını, güncel ilişkin tutumunu karşı tarafa dayatan kutuplaşma kaldı. Atomize birey, bu kutuplaşmanın manyetizminden kendini çekip alamıyor. İşin içine psikolojik etkilerin de girildiğini göz ardı etmeyelim: Bağlarını kaybeden birey, yeni bir aidiyet ve güvenlik arayışına girer. Huzursuz yalnızlığı, karşı kutba yönelttiği itirazda bastırır. Eskinin içinde yerini bulamayan ve kaybolan benlik, kutuplaşma koşulları altında yeni bir biçim arar. Bireyleri, güncel olaylar karşısında hızla tutum almaya ve bu çabaları için canlı sezgilerini sürekli uyanık tutmaya zorlayan atomizasyon/kutupluluk özdeşliğini bu şekilde anlamak gerekir.

Umarsızlık, sıradan hayatını yaşayan sıradan insanlar için, çoğu kez çaresizliğin bir semptomudur; ardında, başedilemediği için üzeri örtülmüş büyük bir korku vardır; kendini, korkuya karşı yükselen alay ve ironi ile ele verir. Devrimci yığınlar için, sözlerden, lafeliğinden, bir türlü eyleme geçemeye duyulan tepkinin semptomudur. Buna "protesto hakkından vazgeçmek" de diyebiliriz. Salt protesto etmenin çaresizliğini deneyimlemiş insanlardan yakın zamana dek büyük kargaşalar yaratan olaylar karşısında bir umarsızlık tutumu görürsünüz, kendine öncü diyenler aynaya bakmalıdır. Ama onlar, kitlelerin bu durumunu teslimiyete bağlayarak, devrimci yığınları aşağılamakla fazla meşguller. Hayır, umarsızlık, ister sıradan insanlar isterse devrimci kitleler için olsun, teslimiyete götürülen çaresizlik hissine karşı bir direnç notkasıdır. Ve sanıldan çok daha yorucu bir enerji gerektirir. Fakat, yüzleşmesi ertelenen korku ve protesto hakkını kullanmadan geçen zamanın biriktirdiği sorunlar, bir noktada, umarsızlığı taşınamaz bir yük haline getirir. Alay ve ironi yetmez, korkunun üzerine örtülen şal yırtılır, korku kapı altlarından sıradan hayatlara nüfuz eder ve böylece umarsızlık, yerini ateşli bir aciliyet hissine bırakır. Aciliyet hissi, kristalize biçime bürünen sınıf bağını, bam teline dokunmuşu sağlar, sınıfı tarihsel bir edime zorlayan en güç histir. Bundan sonra sınıf ve ona ait birey, ne yapmalı sorusunun yanına, ne zaman yapmalı sorusunu ekler. Genel bahane arayışı, bu noktadan sonra başlar.

III

Buraya kadar yazılanları, güncel-somut olgular eşliğinde bir gözden geçirelim. Gerek Kürt halkında gerekse Türkiye emekçi sınıflarda, kristalize biçimli bağirtının pek çok işaretini görüyoruz.

Gezi'nin kendiliğinden karakteri, bu ayaklanmaya bizzat katılan yığınların düşünme ve davranış alışkanlıklarından pek çok köklü değişiklik yansıtı. En başta, öncülerin hazırlığından bağımsız gerçekleşen bu son derece güçlü ayaklanma, yığınların kendi gözlem ve bağımsız tutumlarına olan güveni üst düzeye taşıdı. Kürt halkı da benzer bir sıçramayı, kent savaşları sırasında çok daha sarsıcı sonuçlarla deneyimledi. Doğrusu, bu yığınların art arda ve üst üste binen sarsıcı olaylar karşısında tu-

tumlarını belirleyebilmek için, kendi canlı sezgilerinden başka dayanacakları fazla bir şey yoktu. Çünkü parti koltuklarını, kürsüleri, mikrofonları ellerinde tutanlar, onlara aynı yavan, can sıkıcı lapayı sundular. (Düşünün, Ankara-Gar'da kan gövdeyi götürmüş, koca partilerin sözcüleri bir araya gelip, "bu halka bir saldırdır" açıklaması yapıyorlar.) Hele Gezi'den sonra, bu lafazanlık daha fazla prim göremezdi. Devrimci yığınlar, kürsülere egemen olan küçük burjuva kalıpları terk ederek, canlı sezginin teori prizmasından geçmemiş ham haline başvurdular. Yoğun öfke dolu bu günlük dil, devrimci yığınları, hemen art cephedeki çok daha kalabalık bir yığınsal ilişkiye geçiriyordu. Oylarlardan öğrenme ve tutum belirleme alışkanlığı, canlı sezgiyi etkinleştirdi.

Canlı sezgi kristalize yapıyı kurarken, politik koşulların olağanüstü pozisyonundan fazlasıyla yardım aldı. Dinci-faşizm, çekip gitmemek adına kendini kastı, baskıcı toplumun ezici çoğunluğuna yöneltti. Açık terörist yönetim, odağına, sadece devrimci yığınları değil, sıradan hayatlarını yaşayan sıradan insanları da kattı. Böylece, devrimin ileri kesimleriyle, yarı aydınlanmış ve henüz politik yaşama uyanmış olanları aynı duvarın önünde hizaya soktu. Ağır baskı, ona eşlik eden ekonomik yıkımın ateşinde, politik hayaller kadar, kişisel hayalleri de buharlaştırdı, boşluklar doldu. Canlı sezginin olaylardan çıkardığı dersler, ezilen sınıflar içinde, bu hayallerin boşluğuna düşmeden yayıldı, ortak duygu ve tutumlar yarattı.

Ağır baskı, boşluğu yaratan iki önemli kaynağı kuruttu. İlk kaynak, burjuvaziye ait olandır. Sermaye, ikna kabiliyetini yitirdi, rıza üretme kapasitesini yitirdi. Bu rıza için elinde, sınıf atlama hayallerini pompalayan bir eğitim sistemi, saygınlık ve atomizeyi birleştiren mahkemeleri, kamuoyu oluşturma aracı olan basın tekelleri vardı. Eğitim, şişirdiği hayallerle birlikte enkaza döndü, bir türlü toparlanamıyor. Mahkemeler, adalet ve vicdan gibi çıplak sınıf gerçekliğini körleştiren kavramları ayazda bıraktı. Basın ise, şimdi emekçilerin gözünde, sahibinin sesi paçavradan ibaret. Egemen sermaye düzeni, yanılısamalar üreten bataryalarını böyle kaybetti. Küçük-burjuvazi de bu enkazdan kendine düşen payı aldı. Parlamento bir ahır, uzlaşma bir hayal, haklar ve mevziler adına kavga ise dolap beygirliği. Sınıf bağınıtsında boşluklar, ters bağlantılar ve sapmalar yaratan bu etkenler büyük ölçüde devre dışı kalınca, kristal biçim kendi devrimci sonuçlarını yaratmaya başladı. Canlı sezgi yoluyla devrimci milyonlar, seçimleri, salt protestonun, savunmada çakılıp kalmaya mahkum direniş çizgisinin istenen sonucu üretmeyeceğine hükmetti. Bu konudaki tutumunu daha geniş çevrelere yaydı ve ortaklaştırdı.

Kristalize biçimin aynı yöne bakan dizilişi için, "tek adam"da somutlaşan yürütme erkinin varlığı elzemdir. Ortak bir nefret objesi, bu dizilişe bir yön tayin etti. Sadece bu değil; nefret objesi yanında, buna benzer genel nitelik taşıyan başka terdirginlik noktaları da iyice belirginleşti. Kredi kartlı yaşam ve ağır borçlanma, faiz ve kur seviyelerini emekçilerin nabzını ölçen bir barometreye dönüştürdü. Ortak nefret objesi kristalize biçimli bağlantının öfkeli dilini kurarken; faiz ve kar, herkesin gözünü diktiği trafik ışıklarının yerini aldı.

Nüfusun ezici çoğunluğunu, boşluk tanımayan tek sıra ve aynı yöne bakan dizilişe bağlantı içine sokan kristalize biçim, kendi politik edimini, yalnızca ve yalnızca, yaşamı kökünden değiştirme vaadi sunan ayaklanmada bulur. Bu vaadi erteleyen her hedef, aciliyet duygusunun duvarına çarpar. İran ve Tunus'u ateşler içinde bırakan isyanlar ve genel bahanesini bekleyen bu topraklardaki devrim, yakıcı kudretini sadece yıkıcı değil ama aynı zamanda kurucu umudunu, kristalize biçimli sınıf bağınıtsından devşiriyor.

Ya hep ya hiç! Kalabalıkların ve yakın kaderini genelinden bağlayan bireylerin, şimdi, biz öncülerin yüzlerine haykırdığı gerçek budur.

ÇHD Hapishaneler Raporu

ÇHD İstanbul Şubesi Hapishane İzleme Komisyonu, Ocak 2018'e ait Hapishaneler Raporu'nu yayınladı.

Tutuklu ve hükümlülerle yapılan ayrıntılı görüşmeler ve kendilerine ulaşılan şikâyetler üzerine yaptıkları incelemeler sonucunda şu sonuçlara ulaşıldı:

"OHAL ilanı ile birlikte sürgün sevkler çok yüksek derecede artmış, sistematik ve genel bir uygulamaya haline gelmiştir. Sürgün sevkler, fiziksel işkenceye dönüştürülmüş, birçok tutuklu ve hükümlü bu sevkler sırasında yaralanmıştır. Özellikle Silivri 9 Nolu hapishanesi sürgün sevklerin en çok yaşandığı hapishane olmuştur.

Sürgün sevk nedeniyle veya tutuklama sonucu ilk kez hapishaneye girişte ya da herhangi bir vesile ile hapishane dışına çıkıp girme durumunda, girişte - kapı altı tabir edilen yerde- soyarak/çıplak arama dayatması yapılmakta, buna direnen politik tutuklular işkenceye maruz bırakılmaktadır.

OHAL kararlarında yer alan özel hükümlerle tutukluların ziyaret ve telefon hakları kısıtlanmış, uygulanmasında zaten sorun olan, neredeyse hiçbir hapishanede mevzuata uygun olarak uygulanmayıp gasp edilen sohbet hakkı da dahil olmak üzere tüm sosyal faaliyetlerde ciddi ve gözle görülür kısıtlamalar söz konusudur. Tutuklu kişilerin haftada 1 gün ve 10 dakika olan telefon ile haberleşme hakları 2 haftada 1 gün ve 10 dakika olarak sınırlandırılmıştır. Yine tutukluların ziyaret edilme hakkı ziyaret edebilecek kişiler yönünden - eşi, ikinci derece kadar kan ve birinci derece kayın hısımları ile olmak üzere- sınırlanmıştır. "Arkadaş görüşçüsü" olarak ifade edilen 3 görüşçü hakkı ise hemen hemen tüm hapishanelerde kaldırılmıştır.

-Yayın ve haberleşme hakkına yönelik ciddi ihlal iddiaları bulunmaktadır. Siyasi tutuklu/hükümlüler aralarında Cumhuriyet Gazetesi, Birgün Gazetesi, Evrensel Gazetesi gibi günlük gazetelerin ve bazı televizyon kanallarının da bulunduğu birçok muhalif yayına ulaşmalarında ciddi engellemelerle karşılaşmaktadırlar.

-Bazı hapishanelerde sabah ve akşam sayımlarında tekmi ve ayakta sayım dayatması yapılmakta, kabul etmeyen tutuklular dövülmekte ve haklarında disiplin cezaları verilmektedir.

-Yaşanan tüm bu ihlallere karşı di-

renme hakkını kullanan siyasi tutuklulara ağır saldırılar yaşanmakta, bunun sonucunda birçok hapishanede hücre/koğuş yakma vb. direnişler/protesto biçimleri ve buna bağlı yeni ihlaller yaşanmaktadır.

Hasta tutuklu ve hükümlüler sorunundaki mevcut seyir daha da kötüye gider vaziyette

aynen devam etmekte olup, hasta tutuklu ve hükümlüler serbest bırakılmamaktadır. OHAL ilanı ile birlikte sorunlar katmerlenmekte, zaten fazlasıyla gasp edilen tedavi hakları "OHAL var, ring yok, personel yok, gündem yoğun denilerek" gibi bahanelerle ortadan kaldırılmaktadır.

Ağırlaştırılmış müebbet hapis hükümlülerinin infaz koşulları kabul edilemez durumdadır. Anayasanın eşitlik ilkesine ve imza konan insan hakları sözleşme metinlerine aykırı olan mevcut duruma derhal son verilmeli, anılan hükümlülerin cezalarının infazında hükümlü haklarını ön plana çıkararak insani şartlar hayata geçirilmelidir.

Tutuklu ve hükümlülerin dışarıya gönderdikleri mektuplarda ciddi sıkıntılar yaşanmaktadır. Mektuplar karalanmakta, kaybedilmekte ve birçok kez gönderilmemektedir.

Aynı davadan yargılanan tutuklular ekseriyetle aynı koğuş ya da hücrede tutulmamakta, birbirlerinden uzak koğuş/hücrelere konmaktadır.

Disiplin cezaları çok yoğun ve sıklıkla uygulanmaktadır. Disiplin cezalarına yapılan itirazlardan da sonuç çıkmamakta, infaz hakimlikleri ve ağır ceza mahkemeleri disiplin cezalarını onaylayan makam haline gelmektedir.

Hastaneye sevkler çok problemlidir. Yeni bir uygulama olarak hastaneye götürülmek için ring aracına alınan tutuklular/hükümlüler ring aracında her biri ring aracı içine tek kişilik yerlere konmaktadır. Bugüne kadar daha önce hiç uygulamaya konmamış bir uygulamadır. Bu uygulamayı kabul etmeyen tutuklu/hü-

kümlüler hastaneye götürülmemektedir. Öte yandan hastaneye götürülen tutuklu/hükümlüler kelepçe ile doktorun karşısına çıkarılmakta olup, muayene kelepçeli olarak yapılmak istenmektedir.

Hemen tüm hapishanelerde kitap sınırlaması bulunmaktadır. Tutuklu ve hükümlülerin belli sayının üstünde kitap bulundurmasına izin verilmemektedir.

Hemen tüm hapishanelerde tutuklu/hükümlülerin kaldıkları koğuş ve hücrelerin havalandırmalarında sabit kamera bulunmaktadır.

Özellikle son 6 aylık süreçte hapishanelerde işkence ve kötü muamele uygulamalarında ciddi artış olduğu gözlemlenmiştir.

Bir bütün olarak bakıldığında Marmara bölgesi hapishaneleri içerisinde hak ihlallerinin, sürgün sevk, işkence ve kötü muamele uygulamalarının en yoğun olduğu hapishanenin Silivri Kampüsü hapishanesi ve özelde de Silivri 9 No'lu Kapalı (F tipi) hapishanesi olduğu gözlemlenmiştir. Hapishane yönetim tarzı ve infaz modeli olarak Silivri 9 No'lu hapishanesinin pilot uygulama yeri olarak seçildiği anlaşılmaktadır. Örneğin hali hazırda hiçbir hapishanede hücre ve koğuşların havalandırmalarının üstünde tel örgü uygulaması yok iken Silivri 9 Nolu hapishanesindeki hücrelerin havalandırmalarının üstü tel örgülerle kaplanmış durumdadır.

ÇHD raporunda, 24 Aralık 2017'de Resmi Gazetede yayınlanan 696 Sayılı KHK ile yürürlüğe giren tek tip elbise uygulamasının, rapor yayına hazırlandığı güne kadar henüz hiçbir hapishanede uygulamaya konmadığı da vurguladı.

TARİHSEL GELİŞİMİN YIKICI-YAPICI DİYALEKTİĞİ

ARGEŞ SORAN

Tarihsel gelişimin tek yanlı ele alınması ciddi bir sorun. Bu gelişim ele alınırken çoğu zaman kapitalizmin krizler ve yok oluş çağı üzerinde duruluyor. Ama bu yok oluş çağına karşı sosyalizmin olgusal yükselişi çağı göz ardı ediliyor. Tarih, bütün yönleriyle değerlendirilmeli, ele alınmalı.

Kapitalizm de kendisinden önceki sınıflı toplumlar gibi tarihseldir. Yani tarihin belirli bir dönemine aittir, bu döneme özgüdür. Kapitalist toplumun miadı, bu tarihsel dönemle sınırlıdır. Kendisini var eden özgül tarihsel koşulların ortadan kalkmasıyla, kapitalizm de ortadan kalkar. Bu nedenle burjuva egemenlik geçicidir, sonsuz değildir.

Kapitalizmin küçük-burjuva eleştirisi, bir yanıyla her zaman burjuva egemenliğe sonsuz gözüyle bakıyor. Bu bakış açısı son tahlilde mülk sahibi sınıfın (küçük-burjuvazinin) sınıf konumundan hareket ettiği için, burjuva toplumun eleştirisini son haddine dek vurduramıyor. Özel mülkiyet toplumundan öte bir toplum düşünemiyor. Bu nedenle küçük-burjuva dünya, dar bir dünyadır.

Halbuki burjuva toplumun sınıfsal özü doğru ve bilimsel tarzda tahlil edilirse, bu toplumun geçici bir toplum olduğu çok daha net görülür. Bu sınıfsal öz, burjuva toplumun bu içeriği, yok oluşunun koşullarını kendi içinde taşır. Burjuva toplumun gelişimi, kendi sonunu getirecek olan koşulları da yaratır, olgunlaştırır.

Burjuvazi için yıkıcı olan bu koşullar, karşıtı yani proletarya için yapıcıdır. Kapitalizmin yıkımının koşulları, sosyalizmin doğumunun ve gelişiminin koşullarıdır aynı zamanda. Tarihsel gelişimin diyalektiği gereği bu böyle olmalıdır. Tarih, karşıtlardan birinin (kapitalizmin) aleyhine geliyorsa, diğerinin (sosyalizmin) lehine gelişir, diğerinin koşullarını yaratır.

Kapitalizmin ekonomik temelini ele alalım.

Bu temel özünde emek ile sermaye arasındaki uzlaşmaz çelişki vardır. Sermaye çok elden az ele akıp dururken, emek toplumsallaşır. Üretim araçlarının özel mülkiyeti ve sermaye tekelleşirken, toplumun geri kalan kısmı mülksüzleşir (tiril)iyor. Her geçen gün çok daha geniş bir toplumsal kitle, sadece kendi emek-gücünü satarak varlığını devam ettirebilecek duruma geliyor. Devasa emek ordusunun üretiminin sonuçlarına, küçük bir azınlık el koyuyor.

Bununla birlikte burjuva toplumun bağrındaki çelişkiler gitgide keskinleşiyor. Emegün toplumsallaşması ile mülk edinmenin özel biçimi arasındaki çelişki o noktaya vardı ki, bu mülkiyet ilişkileri, üretici güçlerin gelişimi üzerinde yük olmaya başladı.

"Üretici güçlerin gelişmesinin biçimleri olan bu ilişkiler, onların engelleri haline gelirler. o zaman bir toplumsal devrim çağı başlar". (Marx- Ekonomi Politüğün Eleştirisine Katkı) Bu toplumsal devrim çağı, burjuva ekonomik ve politik egemenliğin yıkım ve yok oluş çağıdır. "İktisadi temeldeki değişme kocaman üst yapıyı çok ya da az bir hızla alt üst eder" (a.g.e) Burjuvazi bütünsel -hem ekonomik hem de politik- bir yok oluşa karşı karşıya.

Öte yandan bu ekonomik temel, sosyalizmin üzerinde yükselseceği, gerçekleşmesi için gereken önsel temeldir. Emegün toplumsallaşması, sosyalizmin ekonomik özü olan üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti ile uyum halindedir. Böylece sosyalizm, kapitalizmin zorunlu olarak vardığı koşullarda, onun sonunu getiren çelişkiye çözer, insanlığın gelişiminin üzerindeki engelleri kaldırır, üretici güçleri özgürleştirir.

Aynı durum, burjuvazinin politik iktidarı için de geçerli. Yıkım ve yok oluş süreci, burjuvazinin politik egemenliği için de işliyor. Burjuva politik aygıt dağılma ve yerle bir olma durumunu yaşıyor. Bu aygıt için, en küçük bürokratik işlemler dahi, ağır yük haline alıyor. Bu alanda hantallaşma, çürüme, gerileşme burjuvazinin bütünsel yok oluş sürecini derinleştiriyor.

İster ekonomik ister politik durum ele alınsın, burjuva toplumun içinde bulunduğu durum, yıkım ve yok oluş durumudur. Aynı durum; sosyalizm için oluşum ve gelişim, proleter iktidarın gerçekleşmesinin koşullarını içeren durumdur.

Ama dikkat edilirse, biz bunları söylemekle, nesnel yani dışımızdaki koşullara değinmenin ötesinde bir şey söylemiyoruz. Bununla, biz, tarihsel gelişimin eğilimini dile getirmiş oluyoruz. Yani burjuva toplumun yok oluş sosyalizmin yükseliş koşullarından bahsetmekle, bunun kendiliğinden gerçekleşebileceğini söylemiş oluyoruz. Tarihsel gelişimin burjuvazi için yıkıcı, proletarya için yapıcı olan diyalektiğini vurguluyoruz.

Gelişmenin bu aşamasının koşulları; devrimci sınıfın, toplumsal dönüşümdeki devindirici rolünü oynayabilmesi için en uygun koşullardır.

Proletaryanın ve emekçilerin devindirici müdahalesi olmadan, burjuva toplum yıkılmayacak, burjuvazinin direnci kırılmayacak. İnsanlığın gelişiminin önündeki burjuva kısıtlılıklar ve engeller ortadan kalkmayacaktır. Proletaryanın tarihteki rolü son derece önemlidir. Proletarya, tarihteki bu rolünü, burjuva baskı ve saldırganlığa rağmen, bu sınıfa karşı sert savaşlardan zaferle çıkarak oynayabilir.

Burjuva toplumun içsel ve dışsal çelişkileri keskinleştiççe, sınıf savaşı derinleştiççe; burjuvazi, çok daha geniş kitleler üzerinde ekonomik, politik ve askeri zora başvurur. Burjuva toplumun yok oluş çağı, sınıf savaşının en şiddetli çarpışmaları, en zorlu çatışmalarının çağıdır.

Uzlaşmacı sol çevreler, mental bir zorlamanın sonucu olsa gerek, bütün bu gerçeklere rağmen, burjuvazinin hala bir "baskı gücü" olduğuna bakıp, burjuva egemenliği sarsılmaz olarak görüyorlar. Bu nedenle sınıflar arasında uzlaşma/iç barış çağrıları yapıyorlar. Burjuva toplumun yıkım ve yok oluş, sosyalizmin yükseliş çağının artık olgu haline gelen gerçeklerini görmezden geliyorlar. Bu, burjuva baskı karşısında boyun eğiştir, bu tamamıyla "büyük kapışmalardan uzak durma küçük-burjuva çabasıdır".

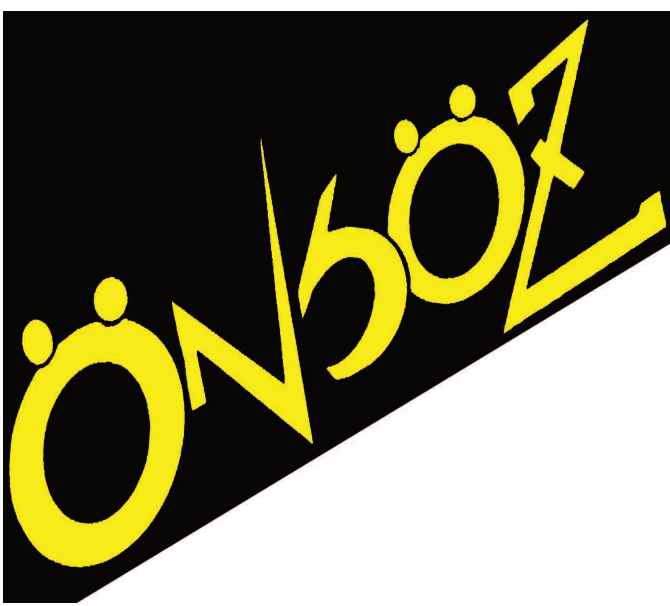
Burjuvazinin halen "bir baskı" gücü olmasıyla, güçlü/güçlenen bir sınıf olması arasında kesin bir ayrım konmalıdır. Burjuvazinin halen bir "baskı gücü" olduğu doğrudur, ama yok oluşla yıkımla karşı karşıya olan, yaşamın her alanında gittikçe güçsüzleşen güçten düşen bir "baskı gücü"dür. Bu, biçimde değil, özde bir farklılıktır.

Diğer yandan, burjuva baskı ve saldırganlık, burjuva toplumun yok oluş çağının inkarı değil, göstergesidir. Baskı ve saldırganlık, çürümeye ve yıkılmaya yüz tutmuş her toplumsal sınıfın refleksidir. Bunlar dönemsel değil, özsel olan yok oluşa karşı tepkilerdir. Yıkım ve yok oluşla sonuçlanacak bu süreç suursuz tepkilerle daha da kısılır. Tarihin devindirici dalgalarına karşı kürek çekmek, elbette karaya oturmakla sonuçlanacaktır. Devrimci sınıf, yok olmakta olanın "kürek çekişine" değil, dalgaların yıkıcı gücüne bakmalıdır. Burjuvazinin "yok oluş çağı" bu devrimci sınıfın, proletaryanın "var edişyle" son bulur.

Bu gerçek artık elle tutulur, olgusal düzeyde...

Paris Komünarlarından Louise Michel, Komün anılarından son derece haklı olarak şu çıkarsamada bulunur:

"Ondan önce gelen bütün kurgulardan çok daha güçlü ve güzel olan gerçek ideal ortaya çıktığı için, son daha da aceleyle geliyor." (Komün)

Önsöz TV Yayında

Kurulduğu gün olan 1 Eylül 2017'den bu yana yayın yapan Önsöz TV, emekçilerin sesi olmayı sürdürüyor.

Önsöz TV adını 13 yıldır "İnsanlığın kurtuluşunu hedefleyen sosyalizm büyük bir eserdir; bu da onun Önsöz'üdür" diyen Önsöz Dergisi'nden alıyor.

Kanalların kapatıldığı, gazetecilerin cezaevlerine konduğu son süreçte halkın haber alma özgürlüğünün engellenmesine izin vermemek adına var Önsöz TV.

KHK ile işten atılan emekçilerin, açlığa mahkûm edilen işçilerin, ezilen, yok sayılan kadınların, bilimsel ve parasız eğitim almak için eğitim hayatlarından olan öğrencilerin, oyunları yasaklanan sanatçıların, bilimsel çalışma dışında her şeyi yapması beklenen bilim insanlarının sesini duyurması için var Önsöz TV.

Sosyalist Küba'dan, Kore'den, Rojava'dan, Venezuela'dan gelen haberleri ABD ve destekçilerinin kirinden temizleyip de sunmak için var Önsöz TV.

Sadece bu da değil, Haber etiğinin önemini bilincinde

olan Önsöz TV' de programları yapanlar da yine o konunun insanları.

Önsöz TV'nin haftalık programlarına baktığınızda:

Ayışığı Ekin Sanat Derneği tarafından hazırlanan kültür sanat programı HASAT ZAMANI,

Emekçi Kadınlar (EKA) tarafından hazırlanan kadın programı EMEKÇİ KADINLAR,

Birebir olay yerinde olan gönüllü muhabirler tarafından canlı yayınlanan SOKAK,

Emekçiler tarafından hazırlanan EMEĞİN SÖZÜ,

Lağım medyasından değil bire bir gidip yıllarını orada geçiren tarım politikasından sağlık sistemine kadar araştıran kişilerden KÜBA'YA DAİR SOHBETLER programlarını göreceksiniz.

Bununla birlikte yeni başlayacak programlarımız da yakında sizlerle buluşacak.

Önsöz TV'yi instagram, twitter, facebook, youtube üzerinden takip edebilir, önerilerinizi de mesajla iletebilirsiniz.

"Başıma bir iş gelir" Korkusuyla Sosyal Medyada Paylaşım Yaparken Bile 40 Kere Düşünen Türkiye, TTB Gözaltılarının İfade Özgürlüğüne Müdahale Olup Olmadığını Tartışıyor... Zaytung

Yerli otomobilin AR-GE çalışmaları için 3 yıl önce bir araya gelen mühendisler Alman araçlarının çok iyi olduğu konusunda fikir birliğine ulaştı... Zaytung

İçerde Dışarda Savaş

İktidar içeride ve dışarıda yoğun bir savaş yürütüyor. Birbirinden bağımsız olmayan bu savaşların organik bağımlı görebilmek ve bu topraklarındaki kitle hareketini doğru yorumlayabilmek son derece önemli. Bunlar yapılmadığında umutsuzluğa kadar gidebilecek sonuçlar çıkarılabilirken, doğru bir şekilde yorumlanırsa devrimin güçlülüğünü ve kurtuluşun ellerimizde olduğunu çok rahat bir şekilde görebiliriz. İşte ikisi arasındaki uçurum bu kadar büyük.

Kapitalizm doğası gereği işçi sınıfını, genç işçileri sömürerek varlığını devam ettirir. Yani geliştikçe daha fazla insan sistem karşısında ezilen durumuna düşer. Bu durum sermaye sınıfına zenginlik üzerine zenginlik katarken işçi sınıfının yoksulluğunu derinleştirir, nitelik ve nicelik olarak devrim ordusunu güçlendirir. Emperyalist-kapitalist sisteminin ve dinci-faşizmin halk ayaklanmaları karşısında köşeye sıkıştığı bir dönemdeyiz.

Dinci-faşist iktidar, karşı-devrimci güçler ailenin içinde patlak verecek sert bir savaşa hazırlanmaya çalışıyor. Polis ve asker teşkilatının dışında sivil faşist ordu oluşturuyor. Polis ve asker teşkilatına 15 Temmuz darbesi sonrası artan güvensizlik, iktidarı yeni sivil faşist ordu hazırlıklarına yöneltti. Bunla da sınırlı değil bu orduyu koruyacak yasalara da ihtiyaç var tabii. Yeni çıkan KHK ile devlete karşı olduğu düşünülen kişilere karşı sivil faşistlere vurma yetkisi tanıdı. Bu kimlere karşı kullanılacak? Tabii ki devrimcilere, ilericilere, Alevi ve Kürt halkına yani iktidarın yanında olmayan herkese. Afrin'e yönelik saldırsına destek vermeyen herkesin 'terörist' olduğunu açıktan dile getiriyor ve sermayenin bazı paralı uşakları bundan güç olarak bu harekate karşı sokağa çıkan herkesin vurulması gerektiğini söylüyor.

Faşist devletin Afrin'e yönelik başlattığı bu işgal girişimine katılan ya da destek veren dinci-faşist örgütleri incelemekte fayda var. En başta ÖSO'yu bir kenara koyalım. Yerlere göklere sıdıramadığı bu faşist örgütün İŞİD'ten farklı olmadığını biliyoruz. Bunların dışındaki örgütler şöyle; Cephet el Şamiyye, Feylak el Şam, Ahrar el Şam, Hamza Bölüğü, Ceys el Nasır, Nuredin Zenki Tugayları, Sukur el Cebel, Semerkand Tugayı, Muntasır Billah Tugayı, Sultan Murat Tümeni, Fatih Sultan Mehmet

Tugayı vs. Bu dinci-faşist örgütler daha dün küçük çocukları öldürüyor, kafa kesiyor, kadınlara tecavüz ediyordu. Bunların yanısıra dinci-faşist iktidar gerçeklerin üstünü örtmeye çalışıyor. Devlet yürüttüğü propaganda ile bu savaşın çok haklı bir savaş olduğunu, 'meşru müdafaa' olduğunu dile getiriyor. Ancak bu savaşın işçi sınıfı, gençlik yararına hiç bir etkisi yoktur. Tam tersine baskıların artacağını bilmek lazım. Bunu doğrudan devlet kendi mercilerinden itiraf etti. Bu operasyon sadece Afrin'deki değil aynı zamanda ülkemizdeki tüm 'terör unsurlarınadır' diye açıklamalar yaptılar. Bu ülkede devletin gözünde kendisinin yanında durmayan herkesin terörist olduğunu sürekli dile getirmelerinden bunlara aşına olduk.

Emekçi halklar genel olarak içerde yaşanan çatışmalarda devlete karşı daha rahat tavır alabilirken dış savaş söz konusu olduğunda işin rengi biraz daha değişiyor. Ulusal önyargılar sermayenin emekçileri etkilemesine kapı aralıyor. MİT'in adamları Suriye'den üç-beş füze atınca... yığınların geri yönleri üzerinden saldırganlık yürütülmeye çalışılıyor.

Afrin yönelik saldırı başlarken sınır bölgelerine havan toplarının TSK tarafından atılması, devletin bu saldırılarda haklı olduğu yalanı içindi. Özellikle camiye atılan roket bunun en büyük kanıtı. Dini duyguları, insanların inançlarını kötüye kullanarak Kürt halkına karşı büyük düşmanlık beslenmesini sağlamak isteyenler. İçerdeki devrimci dalgayı kırmak için şoven bir dalgaya ihtiyaç olduğunu biliyor devlet. Devlet, propagandasıyla işçi sınıfına hedef şaşırtmaya çalışmaktadır.

Ama bunların hiçbiri başarılı olamayacak. Burda ilericilere, devrimcilere çok fazla görev düşmektedir. Bu gerçekleri hızlıca geniş kitlelere anlatmamız her birimiz için yakıcı bir görevdir. Kitlelere doğru hedefi gösterdiğimizde tüm güçleriyle harekete geçeceklerdir.

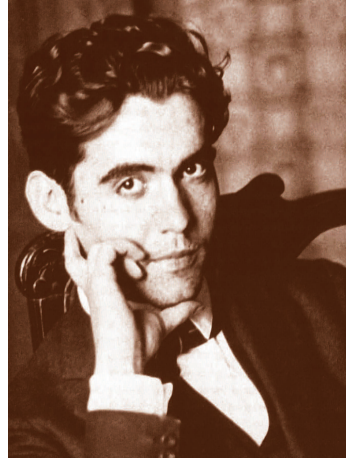
Burjuvazinin hiç bir çabası, bu kitlelerde yaratmaya çalıştığı şoven duygular, ne de aldatmacaları yıkılışlarını engelleyebilecek. Kendi açıklıkları kuyuya düşecekler ve üzerlerine, kaldıramayacakları bir toprak gömülecektir.

Antakya'dan Bir DÖB'lü

Federico Garcia Lorca

(5 Haziran 1898-19 Ağustos 1936)

*"Ay kocaman
At kara
Torbamda zeytin
kara
Bilirim de yolları
Varamam
Cordoba'ya"*

Pablo Neruda'nın deyişleriyle "Güzel kokular saçan bir yasemindi". 5 Haziran 1898'de İspanya'nın Granada bölgesindeki Fuente Vagueres kentinde doğdu. 20. yüzyılın en büyük iki İspanyol şairinden biri olarak kabul edilir ve Endülüs'ün ince ruhlu şairi olarak bilinirdi. Babası Granada'da varlıklı bir toprak sahibiydi. Böylece Lorca daha küçük yaşlarda İspanyol halkını yakından tanıma olanağı buldu.

Büyüdüğü zaman halkın derdine dert ortağı, sevincine sevinç ortağı oldu. Çocukken dadısından dinlediği geleneksel İspanyol baladları ve çingene öyküleriyle büyüdü. Yani anlayacağımız kendini şiirin ve edebiyatın içinde bulmuştu. Ailesinin Fuente Vaqueros'tan Granada'ya taşınmasıyla Federico gençlik yıllarını çingeneler arasında şiirler yazarak ve şarkılar söyleyerek geçirdi. Bu gençlik yıllarındaki çingenelerle yaşamı daha sonra yazacağı ve 1928'de yayımlayıp büyük bir ün getirecek olan "Çingene Baladı (Roman cero qidoni)" adlı eserinin alt yapısını oluşturdu. Coleqio Del Saqraço Corazon Des Jesus adlı Cizvit okulunu bitirdikten sonra Granada üniversitesini Hukuk Fakültesi'nden mezun oldu.

Hukukun yanı sıra tiyatro oyunları yazdı, sahneledi, şiirler yazdı, okudu, kukla oynatarak çocukları mutlu etti, piyano çaldı, geleneksel halk şarkıları derledi söyledi, pandomimciydi (sözsüz tiyatro oyunu). Doğayı ve insanı çok sevdi. Halkıyla bütünleşti. Yazdıklarıyla onlara doğruyu göstermeye çalıştı. Yani 38 yıllık kısa ömrüne pek çok şey sığdırdı. Şiirde, politikada ve etik anlayışında modernliği savundu. Eşcinsel olması nedeniyle

Katolik kilisesi ile arası açıldı. 27 kuşağının sembol isimlerinden biri oldu. O dönemlerde şiirin İsa'sı olmuştu bir nevi.

Şiirlerindeki yaşama coşkusu, doğa sevgisi ve hüznü dolu duyguları her insan tanıır ve kendine çok yakın bulur. Yazdığı eserlerle dünya çapında bir üne kavuşan Lorca, 1930'da davetiye sonucu Amerika'ya gider ve birçok konferans verir. 1933'te ikinci kez Amerika'ya davet edilir. Amerika'nın yanı sıra Arjantin, Brezilya ve Uruguay'ı dolaşır. 1934'te ülkesine döndüğünde ortalığı karışmış budur. Hükümet sağcıların eline geçmiş, maden işçilerinin ayaklanması silah yoluyla bastırılmıştı.

Tabii Lorca bu dönemde de boş durmadı. Bir yandan şiirler yazıyordu. Bir yandan da tiyatrolarını oynatıyordu. Çünkü Lorca halkını aydınlığa kavuşturup ve barış içinde yaşamalarını sağlayan tek şeyin 'sanat' olduğunu biliyordu. 1936'da sol-sosyalistler başa geçince birkaç ay içerisinde toplumsal durum gerginleşti. Faşistler suikastlara girişiyor, kendileri gibi düşünmeyenleri öldürüyorlardı. Halk da bu suikastlara karşılık vermeye başlamıştı. Böyle bir ortam içerisinde Lorca için Granada'ya dönmekten başka çıkar yol kalmamıştı. Fakat Granada'ya döndükten birkaç gün sonra, ayaklanan Francoocular Güney İspanya'yı ele geçirdiler ve 'ideolojik temizliğe' yani katliamlara başladılar. (Temizlik derken, insanları canice ve barbarca öldürüyorlardı).

Francoocular kendi zihniyetlerine sahip olmayan on beş bin kişiyi kurşuna dizerek öldürdüler. Lorca da olayların başladığı zaman tutuklanmamak için arkadaşlarının evinde kalıyordu. Lakin faşistler onu yakalayıp yargıladı. Çünkü faşistler onu "mason, sosyalist ve eşcinsel" diye fişlemişlerdi. 19 Ağustos 1937'de bir grup sivil faşist ve polis tarafından kurşuna dizilerek katledildi. Aslında Lorca şiire, müziğe, doğayı, edebiyatı, tiyatroya, insanlığa ve de Salvador Dali'ye aşık. Tek suçu iyiydi, doğruyu, güzeli anlamaktı.

Adana'dan Bir DÖB'lü

Öğrenci Gençlik İşçi Sınıfının Yanında

Geçtiğimiz günlerde Kocaeli Üniversitesi Eğitim Fakültesi inşaatında kalıp ustası olarak çalışan Ali Çalışkan hayatını kaybetmişti. Kocaeli Üniversitesi Umuttepe Kampüsü'nde yaşanan iş cinayetinde hayatını kaybeden işçi için 14 Şubat günü basın açıklaması yapmak isteyen öğrencilere polis saldırmış, 15 öğrenci darp edilerek gözaltına alınmıştı.

Kocaeli İşçi Sağlığı İş Güvenliği Meclisi, Eğitim Sen Kocaeli Şubesi, Eğitim Sen KOÜ Temsilciliği, SES Kocaeli Şubesi ve KOÜ öğrencileri tarafından Eğitim Sen Kocaeli Şubesinde gerçekleştirilen ortak açıklamayla gözaltılar protesto edildi.

Sabah gözaltına alınan öğrenciler, ifadelerinin alınmasının ardından akşam saatlerinde serbest bırakıldılar. Öğrenci gençliğin yaptığı bu eylemde, işçi sınıfıyla arasında kopmaz bir bağ olduğunu görüyoruz. Geleceğin işçi ve emekçileri olacak olan öğrenci gençlik, iş cinayetlerine karşı tavrını büyütürken sermaye sınıfı da öğrenci gençliği susturmaya çalışıyor.

Dinci-faşist iktidar ne yaparsa yapsın, sosyalizm için mücadele eden gençliği teslim alamayacaktır. Emekçi halkın çocukları, her zaman işçi sınıfının yanındadır ve iş cinayetlerine karşı hiçbir zaman sessiz kalmayacaktır!

Meselenin sınıfsal olduğunu ve sömürünün proletarya iktidarıyla sona ereceğini biliyoruz. İşte bu yüzden gençlik olarak kapitalizmi yıkmak için işçi sınıfıyla birlikte omuz omuza mücadele edeceğiz!

"Yaşamak İsteyip Yaşayamadıklarımız Ne Olacak?"

Merhaba ben meslek lisesi öğrencisi olan 19 yaşında bir kadını. Bu yazıda meslek liselerine değinmek istiyorum.

Öncelikle bugün eğitim sistemine bakıldığında, bir meslek lisesinde giyim bölümü öğrencisinin aldığı kumaş bir ip... Giyim bölümündeki öğrenciler emek harcaarak diktiği bir şeyi okula verip, sonradan tekrar diktikleri şeyi parayla almak zorunda kalıyor. Kumaş senin, ortadaki emek de senin, peki kazanç neden onun? Parasız eğitim dedikleri sistem buysa, paralı olanı düşünmüyorum(!)

Ve yine öyle bir sistemin içinde eğitim alıyoruz ki, sınav konusu bile 15 Temmuz ve ahilik... Peki her şeyi yazıyorsa bu kitaplar, neden bu kitaplarda Berkin yok, neden Gezi olayları yok... Hadi hepsini geçtim, 15 Temmuz'dan bahsettikleri kadar neden 19 Aralık'ı anlatmıyorlar, 19 Aralık'tan bahsetmiyorlar! Hayata dönüş diye onca insanın hayatından olduğu, bir o kadar da

tarihte önem arz eden bir olay bence.

Eğitim sistemine tekrar gelecek olursak, dediğim gibi parasız dedikleri eğitim sistemi altında öyle şeyler dönüyor ki... Bir örnek daha verecek olursak, okuldaki kimlik sistemi. Okulun ilk bir ayı içeri kimliksiz almıyorlar. Kimlik dediğim okulun bir kağıt parçasına tükenmez kalemle yazdığı, adının, soyadının, fotoğrafının olduğu kağıt parçası, tabii fotoğrafın üstündeki damgayı saymazsak... Bu kağıt parçası olmadan okula alınmıyor-sun yani o kimliği satın almadığın

taktirde devamsızlıktan sınıfta kalabiliyorsun. Kimliği kaybettiğin veya unuttuğun taktirde aynı kimliği tekrar satın almak zorundasın.

Önlük var bir de tabii. Önlüksüz okulda dolaşmak yasak. Müdüre hanım kim hangi bölümde görmek istiyormuş. O önlüğü de ayrıca almak zorundasın, önlüğü olmayan derse g i r e m i y o r çünkü. Okulun son senesi ise cübbe giyilir, ama o cübbeyi yine sen kesip dikiyorsun, her şeyi yine sana ait, okula veriyorsun, sonra parayla yine satın alıyorsun.

Biz böyle saçma bir sistemde okumak istemiyoruz. Okulda tek tip asker gibi dolaşmak istemiyoruz. Zaten verdiği kimliklerdeki resimlerimizin üstünde damga var, resmin görünmeyeceği şekilde, okulun damgalı öğrencisi gibiyiz.

Bugün okuldan mezun olsak da, iş hayatında daha da fazla sömürüleceğiz. Hatta elimizde diplomalarımız olsa bile, bir iş bulamayacağımız inancındayım. En güzel yaşlarımızı yarınlarımızı, kısacası çocuklukta tutun ölene kadar olan sürecekteki hayat denilen kavramı yaşadım diyebilmek için yaşamak gerek.

Peki biz yaşıyor muyuz? Eğer sabah işe gidip gece geç saate kadar robot gibi aynı şeyi yapmak yaşamaksa, bir nebze de olsa evet.

Peki ya yaşamak isteyip yaşayamadıklarımız... Onlar ne olacak?

Gazi Mahallesinden İşçi/Öğrenci Bir Kadın

"Konyalı bilim adamları 6. günün sonunda tüm dünyayı kışkıracak bir tank yapmışlardı. Bu Tank bukalemun lakaplı boya değiştirme özelliğine'de sahiptir" Bursa TV spikeri Arzu Parlak

Komünist Bir Kadın: CLARA ZETKİN- 2

Clara, marksist öğretinin anlamını, dünyayı harekete geçiren gücünü derinden kavramış ve hayatının tüm emeğini bu temel üzerinde oluşturmuştur. Bu yüzden Clara emekçi kadınların, işçi sınıfının kurtuluş mücadelesi içerisinde çekilmesi gerektiğini, hatta işçi sınıfının zaferi için onların katılmalarının kaçınılmaz olduğu inancı gelişmişti.

Clara, 2. Enternasyonal'in kuruluş kongresinin hazırlık aşamasına yardım ederek, işçi sınıfının mücadelesine ilk büyük katkıyı yapmıştır. Aynı zamanda bu dönemde dergi ve gazetelerde yazılar yazmaya da başlamıştı. Kongrede proleter kadınların talep ettiği, kendisinin de doğruluğuna ve kesin olarak inandığı bir hakkı bildirmek için kürsüye çıkmıştı: Bu hak "yeni bir toplum için kadınların da erkeklerle omuz omuza, sadece erkeklerin bulunduğu bu hareket içerisinde, eşit bir şekilde mücadele etme" hakkıydı. Kapitalizmde, çalışan kadınların rolüyle ilgili yaptığı açık ve etkileyici konuşmasında; onlara sömürülmekten, kölelikten kurtulmalarını sağlayacak yolu kadınların erkek yoldaşlarıyla birlikte mücadeleyi yükseltmekten geçtiğini söylüyordu.

Burada Clara'yı feminizm olarak adlandıran arkadaşlara cevap vermek gerektiğini düşünüyorum. Feminizm, kadınların hak eşitliği, yasalar önündeki eşitlik mücadelesi alanında görülür. Fakat Clara kadınların tam ve gerçek kurtuluşu için hak eşitliği mücadelesinin yeterli olmadığını ve ancak erkek yoldaşlarıyla birlikte devrim mücadelesinde en ön saflarda savaştığı zaman kadınların kurtuluşunun sağlanabileceğini dile getiriyordu. Burjuva kadın hareketinin talepleri, eşitlik ve genel insan hakları ile ilgili muğlak fikirlere dayanıyordu. Clara Zetkin, kadın hareketinin ekonomik ve toplumsal kökenlerini açıklıyor ve bu temeli esas alarak burjuva ve proleter kadın hareketinin taleplerini ve amaçlarını geliştiriyordu. Her iki hareketin taleplerinin de sınıfsal konularıyla bağlantılı olduğunu ve bu bakımdan farklılıklar gösterdiğini izah ediyordu.

Clara'ya bir süre sonra yayıncı "Dietz", genç sosyalist kadın hareketinin propaganda organının reaktörlüğünü teklif etmişti. Clara o güne dek hiç redaksiyonda çalışmamasına rağmen ve gazete ile ilgili teknik işleri bilmemesine rağmen, bu işe cesaretle atılmıştır. Aynı zamanda kadınların çalışma koşullarının çok kötü olması, aldıkları ücretlerin erkeklere göre üçte ikisi olması, hatta bazen yarı olması nedeniyle ilk sosyalist kadın işçi dernekleri ve kadın dernekleri kurulmuştu. Bunun üzerine "Gleichheit" kadın dergisinde Clara kadın

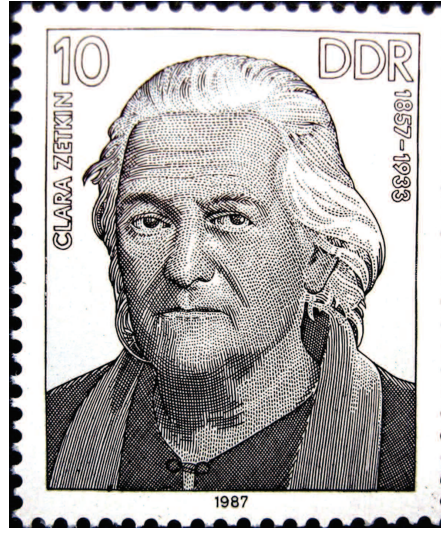
mücadelesini şu fikirlerle açıklıyordu: "Kadının toplum içerisindeki tam bağımsızlığı, sadece ve sadece sosyalist toplumda mümkündür, ki bu toplumda her türlü sosyal köleliğin ve dışlanmanın ana nedeni olan; bir insanın başka insana ekonomik bağımlılığı, ortadan kalkar! Sosyalist kadın hareketinin amacı emekçi kadınlarının yaşam koşullarının iyileştirilmesi mücadelesinde kocalarıyla omuz omuza savaşmalarını sağlamak ve bunun da ötesinde, kadınları sosyalizm savaşçıları olarak eğitmektir."

Kadınlar hızla politik olarak gelişiyordu, bundan dolayı kadınlara yönelik baskı artıyor, kadınların politik toplantılarına, mitinglere katılmaları yasaklanıyordu. 2. Enternasyonal devam ederken, kadınlar mahkemeye çıkarılıyordu. Tüm bu baskılara rağmen kadınlar, kapitalist toplumun yıkılması durumunda zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeylerinin olmadığını, fakat bir dünya kazanacaklarını biliyorlardı ve bu kadınların severek peşinden gittikleri liderleri vardı: Clara Zetkin.

Çeşitli kongreler yapılmaya devam ediyordu. Baskılardan dolayı kadınların birbirleriyle ancak illegal olarak buluşması mümkün oluyordu. Bunun dışında delegeler, partiyi ve sendikaları kadınların çalışmasını belirgin ölçüde yaygınlaştırmayı zorunlu tutan bir karar almışlardı. Kongre sonrasında kadın hareketi güçlenmişti. Ayrıca Clara Zetkin ve Berlinli Kadın Ajitasyon Komisyonu iki önerge sunmuşlardı. Bunlar demek, toplantı ve seçim hakkıyla ilgili taleplerdi. Parti böylece kadının politik eşitliği sorununu tüm Alman halkının gündemine getiriyordu. Kadınlar politik yaşamdaki hakları için açıkça savaşmaktan asla vazgeçmiyorlardı. Partinin erkek yoldaşları neredeyse kadınlar da o gösteride yerlerini alıyorlardı.

Clara'ya bu dönemde yetkililer büyük öfke, nefret besliyordu. Clara nereye gidecekse orada büyük bir panik yaşıyordu. Daha önceki konuşmalarından hükümete ve topluma düşmanca saldıran ve sınıfları birbirine karşı kışkırtan biri olarak tanındığı için yasaklanıyordu her yerde. Clara bütün baskılara aldırmaksızın daha güçlü bir şekilde çalışmalara atılıyor, konuşmalar yapıyordu. Ağırlıklı olarak "Kadın ve Sosyalizm" üzerine konuşuyordu. Konuşmalarında kadınlara cesaret veriyor, kadınların kendi kabuklarından sıyrılmalarına teşvik ediyordu.

O dönemde Alman konfeksiyon endüstrisi, doksanlı yıllarda önemli bir ekonomi dalı haline gelmişti, kadınlar çalışma koşullarından kaynaklı cehennem gibi bir hayat yaşıyordu. Havasız, toz yığınım ol-

duğu alanda 16-17 saat çalışıyorlardı, bunun yanında eve de iş veriliyordu. Kadınlar Pazar ve tatil günlerinde bile çalışıyordu. Ta ki verem olana veya kolları işe yaramaz hale gelene dek. Clara "Konfeksiyon işçiliğinin yasal güvenliğinin sağlanması için yoldaşların en ön saflarda hazır olması gerekir" diyordu.

Ayrıca kadınlar, patronların, kendilerinin kazandığı kuruluşların bir kısmını daha koparabilme uyanıklığı ile geniş çaplı ceza sisteminden de yakınıyorlardı. "Kadın işçi, çalışma esnasında gülecek olursa bu çok fena suçunun cezasını elli kuruşla ödemesi gerekiyor. Dili uzunsa yani kendisini savunuyorsa, yirmi kuruş sökülme zorunda" vs. Evde çalışan kadın da, ürünün tartılması sırasında kandırılıyor, böylece onun da eline kendisine düşen ücretin bir kısmı geçmiş oluyordu. Kadınlar bu çalışma koşullarını, kadın dergisine yazıyordu. Kadın dergisi, zenginler için bir cennet olan fakat değerlerin yaratıcısı emekçiler ve işçiler için cehennemden farksız olan kapitalist düzenin yıkılması için insanları mücadeleye çağırıyordu. Clara proleter kadınların içlerinde, onların emeklerini kemirerek sömürönlere karşı bir kin uyandırıyor, kadınlara işçi sınıfının mücadelesine atılması için önyak oluyordu.

Clara kadın dergisinde işçi kadınlar açısından öncelik taşıyan şu talepleri sunuyordu:

- İş süresinin kısaltılması
- Anne ve çocuklar için koruma kanunlarının oluşturulması
- Fabrikalara kadın denetimcilerin yerleştirilmesi
- Üretimi evde yapan kadın işçilerin koşullarının iyileştirilmesi
- Çocuk sömürsünün bertaraf edilmesi, uşaklık düzenin kaldırılması.
- Aynı işe eşit ücret
- Kadının politik eşitliği.

Kadınların Clara Zetkin tarafından sunulan talepleri Parti tarafından kabul edilerek, Partinin talepleri olarak maddeleştirilmiştir.

Clara'nın yaşamı ve mücadelesi 64. sayıda anlatılmaya devam edilecektir.

İstanbul'dan DÖB'lü Bir Öğrenci

NE YAPMALIYIZ?

Emekçi halklara yönelik saldırılar hızla devam ediyor. Faşist devletin kendi iktidarını korumak adına hangi çılgınlıklar yapabileceğine an be an tanık oluyoruz. Kendi çıkarları için Afrin'de emekçi halklara, Kürt ulusuna azgınca saldırıyor, düştü düşecek dedikleri "Rojava devrimini" boğmaya çalışıyorlar. Sivil halk katlediliyor... Tüm bu baskılara rağmen orada yaşayan halklar Afrin için görkemli bir mücadele sergiliyor. Afrin ile ilgili paylaşım yapan, ses çıkaran tüm insanları tutukluyorlar, gözaltına alıyorlar, Afrin'de haksız savaş reddeden herkesin karşısında dinci-faşist iktidar var!

Peki tüm bu baskılara rağmen gençlik olarak ne yapacağız? Faşist devletin saldırıları karşısında sus pus oturup, ezilen halklara, uluslara yönelik saldırıyı kabul mü edeceğiz yoksa Kürt ulusunu ezenlere, boğanlara karşı bu savaşı reddedip Afrin halkı için mücadeleyi yükseltecek miyiz? Kuşkusuz biz devrimci gençlik olarak Afrin halkının yanındayız, ezilen ulusların yanındayız. Ezilen bir ulusa karşı açılan gerici bir savaşı reddetmez ve mücadeleyi yükseltmezsek bizler de öz-gürleşemeyiz...

O halde gençlik süreci karşılayabilmek için ne yapmalı, hangi temelde örgütlenmeli? Öncelikle onların faşist örgütlülüklerine karşı bizler de anti-faşist örgütlülüğümüzü oluşturmalıyız. Tabi bu cepheyi oluştururken en önemli husus devrimci bir programa sahip olmaktır. Aksi takdirde bu düzeni yıkıp iktidarı ele geçirmeyi hedeflemesek burjuva düzenin sınırları içerisinde kalacağız ve gerçek kurtuluşumuzu sağlayamayacağız. Devrimci bir program değil de daha esnek bir program ile bu cephenin genişleyeceğini söyleyen arkadaşlara da bizim sözümüz şu olacaktır: "Proletarya devrimci bir karaktere sahiptir, tarihin itici gücü proletaryaya güvenimiz tam!"

Gençlik devrimci bir programa sahip olduğu vakit gençliğin değişik kesimlerini kendi etrafında birleştirebilir, demokrasi ve sosyalizm mücadelesine çekebilir. Tutarlı bir program ve bu temelde verilecek savaşım gençlik örgütünü gençliğin fiili önderi konumuna yükseltecek ve böylece gençlik yığınlarıyla bağlarını güçlendirecektir.

Marksist-leninist dünya görüşüne göre bu topraklarda yaşayan her ulustan gençliğin kapitalizme karşı birlikte mücadelesini örgütlememiz gerekmektedir. Türk, Kürt, Arap, Sünni, Alevi olması fark etmez, önemli olan insanlık dışı olan bu sistemde yaşayıp yaşamak istemediğidir. Bununla beraber enternasyonal bir anlayışla hareket etmeliyiz. İşçi sınıfının önderleri Marx ve Engels tüm dünyada işçi sınıfının ve gençliğin sorunlarının ortak olduğunu şu sözleriyle ifade ediyor: "Burjuvazi işçi sınıfını bölmek, onları etnik, ulusal, dinsel, cinsel, hemşerilik ve kesimsel çıkarları temelinde karşı karşıya getirmeye çalışıyor. Bilinçli işçiler evrensel ölçekte bir araya getirmenin uğraşını vermişlerdir. Bu karşılıklı çaba her iki tarafı da sınıf yapan en temel öğedir: "Tek tek bireyler, ancak başka bir sınıf karşı oldukça bir sınıf haline gelirler; bunun dışında rekabet içinde birbirlerine düşmandırlar." (K.Marx-F.Engels, Alman İdeolojisi, s.106)

Bu topraklarda yaşananlar devrimci bir yükseliştir. Bu yükselişin ve emekçi halkların önündeki en büyük eksiklik, birleşik mücadeledir. Denizler, ezen ve ezilen ulus ayrımını ve gerçekliğini kabul etmiş ve bu topraklarda proletarya enternasyonalizmi anlayışını öncelikle bu gerçeğin ön kabulüne dayandırmışlardır. Kürt ve Türk halklarının ortak sorunlarını ve ortak mücadelesini bu temele dayandırmışlardır.

Biz devrimci gençlik dönemin ruhuna uygun olarak komite, konseylerde örgütlülük yaratmalıyız. Gençliğin temel örgütü olan Komsomol da örgütlenmeliyiz. Gençliğin ileri unsurlarını bağrında taşıyan Komsomol, sınıf mücadelesi içerisinde sömürü düzeninin yerle bir edilmesinde önemli rol oynayacaktır. Bu dönemde cüretle, cesaretle öne atılmak, inisiyatif almak gerekiyor. Bu ise genç komünistlerin sorumluluğunu kendilerinin üstlendiği, bilgilerini pekiştirdikleri bir örgütün çatısı altında yani Komsomol ile mümkündür.

Dönem cesaret, bilinç ve cüret çağıdır!

**Ve koşa-kucaklaya
Ve sara-sarmalamaya
Ve yumruklaya-yumruklaya
Haklı ve mazlum olanın uyşuk omurunu
uyarmak için kuvvetli ve zalime karşı
nice sarp yollardan geçildi buraya kadar.
Ve buradan daha da dikleşerek
dinmeden-dinlenmeden
dişe-diş
dövüşe dövüşe yürünecek!**

Nihat Behram

Kadın Ve Sosyalizm Üzerine-1

Kadın cinsinin büyük tarihsel yenilgisi, insan yaşamına özel mülkiyetin girişiyle başladı.

Henüz özel mülkiyetin insan yaşamında olmadığı ilkel komünal toplumda kadın ve erkeğin eşitsizliği söz konusu değildi. O hem yaşamsal ihtiyaç olan beslenmenin, hem de doğurganlığından dolayı toplumsal üretimin merkezindeydi. Bu durum ona yalnızca topluluk içerisinde saygınlık ve üstünlük sağlıyordu. Kısacası üretici olan üretimi elinde tutan yönetime hakimdi.

Üretimde kas gücüne ihtiyaç duyulması, üretim araçlarının gelişmesi ile üretimin artması yavaş yavaş özel mülkiyetin ortaya çıkması ile üretim erkeklerin eline geçti. Kadın bu süreçte bütün toplumsal fonksiyonlarından soyunduruldu, diğer her şey gibi erkeğin mülkünden sayıldı. Evin ve

çocuklarının bakıcısı olarak konumlandırıldı. Kadın cinsi, insanlığın tanıdığı ilk köle oldu.

Köleci, feodal ve kapitalist toplumlarında biçimleri değişse de, kadının erkek karşısındaki konumu değişmedi. Kadın sorunu tüm insanlığın sorunudur. Tarihsel araştırmalarında gösterdiği gibi kadın, özel mülkiyet ile beraber erkeğin mülkü haline gelmiş ve giderek emek açısından da erkeğin kölesi, sistemin ucuz işgücü olmuş. O halde üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet kalkmadan, kadının tam anlamıyla eşit ve özgür bir konuma geçmesi söz konusu olamaz. Kadınlara yönelik sınıfsal baskı, sömürü ve cins eşitsizliği ancak proleter devrimle yani sosyalizm ile mümkündür.

KENDİNE GÜVEN VE CESARET

AZER KIZIL

Henüz yeni olmuştu Şubat Devrimi ve bir salonda bir toplantı yapılıyordu. İşçilerin karşısındaki konuşmacı kürsüsüne akbalar gibi çöreklenmişti menşevik ve kadet konuşmacılar. İçlerinden birisi kürsüden bağırıyor ve "Rusya'da henüz iktidarı alabilecek güçte bir partinin olmadığını" ilan ediyordu. Aslında kendi korkularını ve umutsuzluğunu işçi sınıfına maletmek istiyordu ki inanç yüklü bir ses salonda cınlarak bölmüştü sesini konuşmacının. Orta sıralardan, orta boylu, siyah kasketli bir adam ayağa kalkmış ve: "Hayır!" diye itiraz etmişti sonra da göğsünü gere gere Bolşevik Parti'nin bu güce sahip olduğunu bildirmişti tüm salondakilere. Salondaki herkesin dönüp baktığı bu adamın ismi Vladimir İlyiç Lenin'di!

Kendine devrimciyim diyen ve devrime öncülük iddiasında olan bir parti, geliştirdiği politikalarla, söylemlerle, emekçi kitleleri, özellikle de proletaryayı daha ileri noktaya taşımaya temel amaç sayar. Bir an dahi geline düzeyin gerisine düşmez. Bu görevi de ancak ve ancak mevcut politik birikime olumlu yönde katkı yaparak yerine getirebilir. Fakat ortalama sol, kavram ve politikaların içini boşaltarak mevcut birikime zarar vermekle kalmıyor proletaryanın kurtuluş davasına da zarar veriyor.

Son bir kaç yıldır, bazı ortalama sol çevrelerin yayınlarında sık denebilecek şekilde, "devrimci durum" ve "iç savaş" tespitlerine rastlamaktayız. Ancak öncelikle, başka birçok örnekte de olduğu gibi, bu tespitleri kendileri yapmadılar. Onların bu topraklarda marksizme henüz böyle bir katkısı bulunmamaktadır. Hazır varken böyle bir zahmete girmezler! Yani her zamanki gibi yine Leninist Parti yazınından (ç)aldılar. Üstelik diğer tüm belirlemelerimiz gibi bunları da hiç anlamadılar. Fakat elbette küçük hesaplarla ve küçük çıkarlar uğruna içlerini boşaltmaktan hiç çekinmediler.

Ortalama sol, bu belirlemeleri sınıflar savaşının mevcut düzeyine bakarak yapmadı. Bu nedenle de, ne devrimci durum, ne de iç savaş belirlemelerinin gerçek anlamıyla ilgili zerre kadar bilgiye sahipler. Zaten bu tespitler yazınlarında çoğu kez "amma laf ettim" havasında, yani küçük burjuva entelektüel gevezeliği biçiminde kullanılıyor. Kimi "ülkenin bağımlı kapitalist olduğundan dolayı devrimci durum koşullarının her zaman alası olduğu"nu söylerken kimisi aynı şeyi "ülkenin" sadece "yarı kapitalist olduğu" için söylüyor. Hatta emperyalist ülkelerin "kendi işçi sınıfına sus payı verdiği için" oralarda devrimci durum olmayacağını söyleyenleri bile var! İç savaş tespiti için söylenenler ise daha vahim. Bu tespiti yapanların kimi parlamentoya girme aşkıyla coşarken, kimi de sistem içi uzlaşmanın bin bir yolunu arıyor. İşin en tuhaf yanı bazen tüm bu saçmalığı aynı makaleye sıkıştırılabiliyorlar. Her ne kadar bunu yaparak mantık duvarlarını yerle bir etme başarısını göstereseler de, bu durumun övgüye değer bir şey olmadığını ciddiyle belirterek şunların altını bir daha çizmeliyiz!

Devrimci durum, somut bir durumun tespiti. İç savaş da sınıflar savaşının ileri bir aşamasıdır, yani, bir ülke "kapitalist" "bağımlı", "yarı kapitalist" vs. vs. ise orada devrimci durum "hep var" ya da "olastır" demek ve meseleyi basitçe bunlara bağlamak sığ bir yaklaşımdır. Bu çevrelerden bunu yapanlar bu yaptıklarıyla devrimci durumu sınıflar savaşıyla aynı şeymiş gibi bir genellemeye sokuyor, oysa değil sadece onun bir aşamasıdır. Sınıf savaşının her evresine devrimci durum demek, devrimci durum yoktur demekle aynı şeydir!..

Bir diğer önemli nokta da şudur: Bir defa devrimci durum tespiti yapılmışsa bundan sonra yapılacak ilk şey bu tespite uygun propaganda ve pratik yapmaktır. Sınıflar savaşı artık bu aşamaya varmışsa yapılacak şey kati ve kesintisiz biçimde iktidar perspektifini sınıfa taşımak ve iktidarı almayı proletaryanın önüne ivedi bir görev olarak koymaktır. Aynı şey iç savaş tespiti için de geçerlidir. Bir yandan bu tespiti yapmak öbür yandan da geleneksel söylemleri sürdürmek (örneğin iç savaş tespitinden hemen sonra "mevzileri koruma"nın gerekliliğine dikkat çekmek) bu en azından çelişik bir durumdur. Zira tüm savaşlar gibi iç savaş da kendi mevzilerini koruyarak değil karşı tarafinkilerini yerle bir ederek kazanılır.

Tüm bunlara proletaryanın devrimci sınıf partisi, "Hayır" diyerek karşı çıkar. Çünkü, bu devrimin yani insanlığın geleceğiyle ilgilidir. Küçük burjuvazi bunu tarih boyunca hep yapmıştır. Lenin, bu durumu "proletaryayı kendi sloganlarıyla aldatmak" diyerek mahkum etmiştir. Leninistler, işte tüm bunlara tam da buradan, Lenin'in baktığı pencereden bakar!

Proleter uyanıklığı, köylü kurnazlığıyla aynı şey sananlar şu sıralar şu anlama gelen şöyle bir monolog tutmuşlar "Biz bu tespitleri kırk sene önce yapmıştık"..." Hayır! Siz bu tespiti kırk sene önce falan yapmadınız! Aslında siz bu tespiti otuz sene önce de yapmadınız! Ve evet yirmi beş sene önce de!.. Aslında siz bu tespitleri şu an bile yapamıyorsunuz. Sadece anlamadığınız şeylerden bahsediyorsunuz. Çünkü siz bunları somut durumun tahlilinden çıkarımadınız. Üstelik unutmus olabilirsiniz ama bu topraklarda Leninistler bu tespitleri yaptığında sizler yurttan sesler korosunu oluşturmuş ve bir kez bile o muhteşem uyumunuza bozmadan ve hiç detone olmadan şu şarkıyı söylemişsiniz, hem de habire "Ayaklarınız yere değmiyor", "abartılı", "Hayır devrimci değil evrimci durum var". Dostlar, size bunun için söyleyeceğimiz bir şey var: Evet tüm bunları unutmus olabilirsiniz ama biz unutmadık ve gördüğünüz gibi unutmadan daha sarıscıdır hatırlamak!

Elbette böylesi tarihi günlerde kendimizi ortalama sol'la sonsuz ve faydasız bir polemik içine sokmadan ama kitle içinde çalışırken de devrimci uyanıklıkla hareket etmek önemli. Çünkü, biz devrimci durum ve iç savaş tespitini yapmış ama iktidarı almaktan hiç bahsetmeyen dostlara sahip olacak kadar şanslıyız! Leninist Parti kendi politikalarını ne derece yetkin anlattırsa ortalama solun yığınların bilincini bulandırmasının önünü de o derece kesmiş olur!

"Dün erkendi yarın çok geç bugün tam zamanı!" Bu söz bundan yüzyıl önce edildi bilge ve cesur bir insan tarafından. Ve tarih bu insanı haklı çıkardı. Sesi duyuldu; deniz kıyısındaki kentlerde savaş cephelerinde, madenlerde, fabrikalarda, Sibiry'a'da ve Orta-Asya steplerinde. Ses dağlara, şöselere, taşlara, Volga'nın ve Don'un sularına ama en çokta insanların kalplerine çarparak çoğaldı ve yankısı buldu. Tarihin hiçbir yerinde hiç bir söz bu kadar kısa bir zamanda, bu kadar büyük bir alanda, bu kadar çok insanı etkilememiştir!.. Erken davranmadılar ve "dün" "bugün" için hazırlandılar! Ve "bugün" harekete geçerek "Rus ayısı" Romanov hanedanlığına en son ve en ölümcül darbeyi indirdiler. Aslında yere serilen sadece bir hanedanlık değil tarihin en karanlık dönemlerinden de biriydi! 25 Ekim 1917'de devrimci gemi Aurora'nın "zafer top" u güldüğünde, tarih Ekim Devrimi'ni not etmeye başlamıştı!.. "Bugün"ü bırakmadılar "yarın" ve ne erken çıktılar yola ne de geç kaldılar!..

Dün, bugün ve yarın hep bu kararlılıkla yüründü, yürünecek. Bu komünistlerin en iyi yaptığı şeydir. Küçük burjuvazi bunu hiç anlayamadı ve hiç anlamayacak!

Geniş Tanımlı İşsizlik Vahim Düzeyde

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Enstitüsü (DİSK-AR) Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) nun 15 Şubat 2018 günü açıkladığı Kasım 2017 dönemi Hanehalkı İşgücü Araştırması ile Sosyal Güvenlik Kurumu (SGK) tarafından açıklanan Kasım 2017 dönemi sigortalı istatistiklerini değerlendirdi:

TÜİK verilerine göre dar tanımlı (standart) işsizlik oranı yüzde 10,3, mevsimsel etkilerden arındırılmış işsizlik oranı ise yüzde 10,2 olarak gerçekleşti.

Geniş tanımlı işsizlik yüksekliğini koruyor. Kasım 2017 verilerine göre geniş tanımlı işsiz sayısı 5 milyon 981, geniş tanımlı işsizlik oranı ise 17,6 olarak hesaplandı.

Genç işsizliği vahametini koruyor. Genç işsizlik oranı yüzde 19,3 olarak açıklandı.

Kadın işsizliği yüzde 13,4 olarak gerçekleşti.

Genç kadın işsizliği yüzde 25, tarım dışı genç kadın işsizliği ise yüzde 29,8!

Yüksek öğrenim işsizliği yüzde 12,2 oldu.

Ne eğitim ne istihdamda olan gençlerin oranı yüzde 22,9 olarak hesaplandı.

SGK verilerine göre zorunlu sigortalı sayısı artışı 1 milyon 202 bin.

Kasım 2017 SGK verilerine göre stajyer ve kursiyer sayısı 1 milyon 160 bin olarak açıklandı.

Raporun ayrıntıları ise şu şekilde:

Geniş Tanımlı İşsizlik Vahim Düzeyde: 6 Milyon

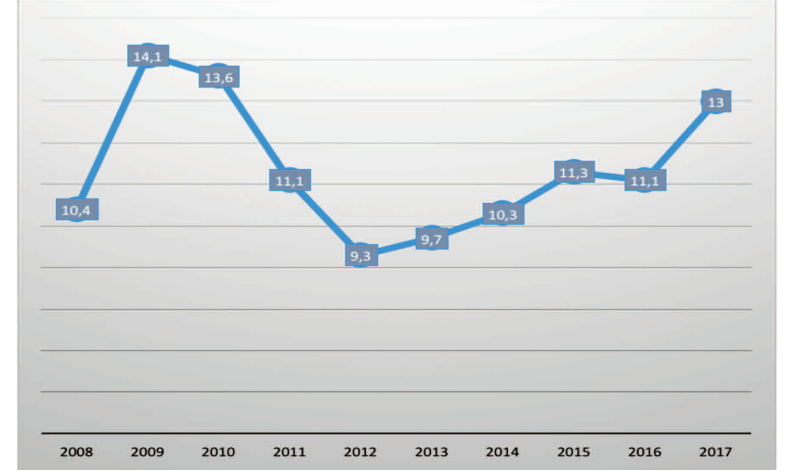
TÜİK tarafından açıklanan dar tanımlı (standart) işsizlik oranı geçen yılın aynı dönemine göre 1,8 puan azalarak yüzde 10,3 olarak açıklandı. Geniş tanımlı işsizlik ise vahametini koruyor. Ümitsiz olanların sayısı 621 olarak açıklanırken, iş aramayıp çalışmaya hazır olanların sayısı ise 1 milyon 598 olarak hesaplandı

Genç Ve Eğitimli Kadın İşsizliği Yüksek!

Dar tanımlı işsizlik sayısındaki düşüşe rağmen dezavantajlı grupların işsizlik oranları yüksekliğini koruyor. Tarım dışı işsizlik yüzde 12,1, genç işsizliği yüzde 19,3 olarak gerçekleşti. Ne eğitim ne istihdam olan gençlerin oranı ise yüzde 23,9 olarak açıklandı

İstihdam "Artışı" Stajyer Ve Çıraklar Üzerinden Yükseliyor!

Ocak 2018'de istihdam seferberliğinin ikinci fazında işverenlere istihdam teşviklerinin artarak süreceğinin ilan edilmesiyle birlikte istihdamda güvencesiz istihdam artışı da sürüyor. TÜİK'in 15 Şubat 2018'de açıkladığı Kasım 2017 Hane Halkı İşgücü Araştırması verilerine göre geçen yılın Kasım ayına göre istihdam 1 milyon 448 bin kişi artış gösterdi. Ancak Kasım 2017 SGK verilerinin ve TÜİK verileri karşılaştırılmalı olarak incelendiğinde istihdam artışının nedeni ortaya çıkmaktadır. SGK verilerine göre son bir yılda (Kasım 2016-2017) sigortalı çalışan sayısında 1 milyon 852 bin artış yaşanmıştır. Ancak bu artış sigortalılık türleri açısından ciddi farklılıklar göstermektedir. Kasım 2016 yılında 423 bin olan çırak, stajyer ve kursiyer sayısı Kasım 2017'de yüzde 261 artarak 1 milyon 107 bine yükselmiştir

Değerlendirme Ve Öneriler

TÜİK'in Kasım 2017 dönemi Hanehalkı İşgücü Araştırması sonuçları işsizlikte artış eğiliminin durağan olarak seyretse de dezavantajlı grupların işsizlik türlerinde yükselme durumunu koruyor. Genişletilmiş işsiz sayısı 5,9 milyon gibi oldukça yüksek bir sayıya ulaşmış durumda. İşsizlikteki artış en çok kadın ve gençleri etkiliyor.

DİSK-AR raporunda işsizliğin azaltılması ve istihdamda kalıcı ve güvenceli artış sağlanması için öneriler ise şu şekilde:

"Herkesin çalışması için, herkesin daha az çalışması" ilkesi doğrultusunda haftalık çalışma süresi gelir kaybı olmaksızın 37,5 saate, fazla mesailer için uygulanan yıllık 270 saat sınırı, 90 saate düşürülmelidir.

Uluslararası çalışma normları doğrultusunda herkese en az bir ay ücretli yıllık izin hakkı tanınmalıdır.

İstihdam artışlarında kamunun payı dikkate değerdir. Kamu istihdamının artırılması, kamuda eğreti ve güvencesiz çalışma biçimleri yerine, kadrolu ve güvenceli istihdam artışının sağlanması yaşamsal önemdedir. Kamu girişimciliği ve hizmetleri istihdam yaratacak şekilde yeniden ele alınmalı ve kamuda personel açığı derhal kapatılmalıdır.

Güvencesiz çalışma biçimlerine son

verilmeli, tüm taşeron işçilere kadro verilmelidir. Kamu taşeron işçileri kamu işçisi olarak kadroya alınmalıdır.

Uluslararası Çalışma Örgütü ILO'nun "insana yaraşır iş" yaklaşımı temelinde herkese güvenceli ve nitelikli işler sağlanmalıdır.

Kıralık işçilik yasası (6715) Anayasa Mahkemesi tarafından iptal edilmelidir.

Sendikal hak ve özgürlüklerin kullanımı güvence altına alınmalı, sendikal barajlar kaldırılmalı, herkesin sendika hakkını özgürce kullanabilmesi için gerekli yasal düzenlemeler yapılmalıdır.

Toplum yararına çalışma programları kapsamında çalıştırılanlar daimi işçi statüsüne geçirilmelidir.

İş başında eğitim adı altında çırak ve stajyerlerin ucuz işgücü deposu olarak kullanılmasını uygulamasına son verilmelidir.

İşsizlik Sigortası Fonunun amaç dışı kullanımına son verilmelidir

Kadın istihdamının artırılması ve işsizliğinin azaltılması için işgücü piyasalarındaki cinsiyetçi uygulamalara son verilmeli, ev içi bakım hizmetleri devletin gereken nitelikli, yaygın ve ücretsiz bakım hizmetlerini sağlaması ile kadının üzerinden alınmalıdır

"İşimizi Geri Alacağız"

OHAL kararlarıyla ihraç edilen KESK üyeleri, eylemlerinin 51. haftasında Bakırköy Özgürlük Meydanı ve Kadıköy Altıyol'da oturma eylemlerine devam etti. Eylemlerde, Ankara'da OHAL Komisyonu'na yürümek isteyen kamu emekçilerine yönelik saldırı protesto edildi.

Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda "İşimizi, ekmeğimizi geri alacağız" ve "Direnen KESK'li kamu emekçileri serbest bırakılsın" pankartı taşıyan emekçiler, "İşimizi geri alacağız", "Gözaltılar serbest bırakılsın", "AKP'nin memuru olmayacağız" sloganlarını attı.

Basın açıklamasını okuyan Eğitim Sen İstanbul 1 No'lu Şube Başkanı Mesut Mike, OHAL İşlemleri İnceleme Komisyonu'nun önünde açıklama yapmak isteyen emekçilere polislin saldırdığını hatırlattı. Mike, "Ankara'da bulunan OHAL İşlemleri İnceleme Komisyonu'nun önünde sesimizi yükseltmek ve neden işten atıldığımızı bir kez de komisyona doğrudan sormak için gittik. Komisyonun bir an evvel çalışmalarını hızlandırmasını, açlığa mahkum ettiği binlerce insanı işine döndürmesini istemekte niyetimiz. Maalesef ki, tamamen barışçıl, demokratik ve anayasal güvence altına alınmış bir eylem olan basın açıklaması yapma hakkımız polisler tarafından engellendi. Arkadaşlarımız darp edilerek gözaltına alındı. Devletin polisi yasalara çiğneyerek bizi susturmaya, sindirmeye çalıştı" diye konuştu.

Gözaltındaki arkadaşlarının derhal serbest bırakılmasını isteyen Mike, şöyle devam etti: "İşini isteyen insanları darp etmek, gözaltına almak suçtur; polis suç işliyor. Derhal bu yanlışın dönün ve arkadaşlarımız serbest bırakın. Bizim ilk günden bu yana tek bir talebimiz oldu; işimizi geri almak. Bunun haklı ve meşru bir talep olduğunun bilinciyle her yerde sesimizi çıkardık, bundan sonra da çıkarmaya devam edeceğiz. Baskılarla, gözaltılarla, tutuklamalarla bizi susturamayacaksınız ve korkutamayacaksınız. Bugüne kadar hiçbir iktidarın önünde diz çökmedik, AKP iktidarına da boyun eğmeyeceğiz."

"Bin Yıl Da Geçse Teslim Alamayacaklar"

KHK'larla bir gecede işlerinden edilen kamu emekçileri, Bakırköy Özgürlük Meydanında sürdürdükleri eylemlerinin 1. yıldönümünde yine "İşimizi Ekmeğimizi Geri Alacağız", "Direnişimizin Birinci Yılında Umudumuzu Ve Direncimizi Büyütüyoruz" pankartı açarak eylemlediler. 17 Şubat günü emekçiler, mücadele içerisinde geçirdikleri bir yıl boyunca direndikleri günlerin fotoğraflarını sergileyerek, mücadele etmeye devam edeceklerini vurguladılar.

Özgürlük Meydanına desteğe gelenlere polislin GBT dayatması ve gözaltıları da eksik olmadı. Mikrofonu alan bir emekçi, her hafta bu tacizlere devam edildiğini, ancak işlerini almadan bu meydanları terk etmeyeceklerini söyledi. Müzik dinletilerinin de olduğu etkinlikte emekçiler bir kez daha işlerini geri alacaklarını vurguladılar. "AKP Gidecek, Biz Kalacağız", "Gün Gelecek Devran Dönecek AKP Halka Hesap Verecek", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları sıkça atıldı.

KHK ile işinden atılan Nursel Hoca-mızla yaptığımız röportajda kendisine sorduk: "Devlet şiddetine maruz kalmış bir kadınsınız. Görüyoruz ki Ankara'da gözaltına alınırken kolunuzu bilinçli bir şekilde kırdılar. Ne söylemek istersiniz, kadınlar nasıl bir dünyada yaşamak ister?"

"Belirtmek isterim ki, hayallerimiz kurtmak istediğimiz dünyanın özlemi ve ona duyduğumuz inançtır. İnsanların mutlu olduğu, güldüğü bir ülke istiyoruz. Bu meydana bakarsanız, geçen insanlara... İnsanların gülebildiği bir dünyada, parasız eğitim, sağlık, temel insani güvencelere sahip olduğumuz bir dünyada mutlu oluruz. Bu da sosyalizmle olabilir. Buna inandık, bu kültürle yetiştik. Emper-

yalizme karşı bağımsızlık, faşizme karşı demokrasi istiyorum. Hayatımın sonuna kadar da bunu savunmaya devam edeceğim. Bunu gerçekleştireceğiz. Bizler halk ve güçlüyüz onlar ise bir avuç asalak. Teslim alamayacaklar bizleri, biz kazanacağız"...

İhraç edilen kamu emekçileri mikrofonu alarak, "biat etmediğimiz için işimizden atıldık" diyerek meydandakilere eylemlerini tekrar tekrar anlattılar.

Basın açıklamasında "Bin yıl da geçse teslim alamayacaklar. Bir yılda 120 bin kişiyi işten atılar, aileleri ile birlikte bir milyon insanı açlığa mahkum ettiler. Bu alanda bir avuç insanız, ama biz tüm geleceği için direnen kamu emekçileriyiz. Önderlere eğilmeyeceğiz. Bu OHAL kaldırılacak, işlerimizimize döneceğiz ve faşist iktidar yıkılacak. İsyanımız biliniyor direncimiz artıyor. Aydınlık gülişümüüzü, direncimizi getiriyoruz size her hafta. Gelin zalimin gözlerine dimdik bakmaya devam edelim. Hep birlikte olursak, mutlaka kazanırız. Birbirimize cesaret buluşturalım. Korkmuyoruz, itaat etmiyoruz, demokrasi-başı-özgürlük demeye devam edeceğiz. Biz doğru bildiğimiz yoldan dönmüyoruz. Haklıyız, meşruiyuz ve çok kalabalığız. Şimdi bırakın onlar bizden korksunlar" denildi.

Eylem, "Zafer Direnen Emekçinin Olacak" sloganlarıyla sonlandırıldı.

“Ölümüne Çalışanlar Ölümüne Direnirler”

3.Havaalanı inşaatı, işçilerin hak gaspları, iş cinayetleri vb konuları ile gündeme gelmeye devam ediyor.

Birkaç gün önce gelen inşaat sırasında iş cinayetinde ölen işçilerin sayısının 400 olduğu haberinin ardından, bu defa da işçiler barınma koşulları nedeniyle ayaklandı.

Akpınar kampındaki yaklaşık 300 işçi, 13 Şubat günü, barındıkları tek kişilik odaların 2'ye, 2 kişilik odaların 4'e, 4 kişilik odaların ise 6 kişiye çıkarılması ve servis koşullarını protesto etti.

Akşamüzeri kampta toplanan yüzlerce işçi, “İnsanca yaşamak istiyoruz” sloganları atarak, kamp amirliğine yürüdü. Jandarma kamp amirliğinin önünü kapatırken, İstanbul Grand AirPort (İGA) Kamp amirliği “İGA bünyesindeki odalardaki kişi sayısının arttığından haberi yok, lütfen odalarımıza geri dönün” açıklaması yaptı.

İşçiler görüşmeler için 3 kişilik bir komite kurdu, kararın akşamı kadar geri alınmaması halinde eylemlerine devam edeceklerini söyledi.

“Ölümüne çalışanlar, ölümüne direnirler” sloganıyla ayak-

lanana işçiler, görüşmeler sonucu taleplerini kabul ettirdi.

Yemek sorunu, odalardaki tahta kuru su sorunu, tuvaletlerdeki koku ve kirlilik sorunu çözülecek, boş odalar tespit edilecek 6 kişi kalan işçiler boş odalara sevk edilecek.

İş Kazası

3. Havalimanında, 16 Şubat günü akşam saatlerinde yine hafriyat kamyonlarından kaynaklı kaza meydana geldi.

Kazada 2'si ağır, toplam 5 yaralı olduğu söyleniyor. Hafriyat kamyonlarının sürücülere ve firma sahiplerinin -her zamanki umursamaz tavırları, belediye görevlilerinin ranttan kaynaklı ihmalkarlığı ve şantiye yetkililerinin görevi suistimal etmesi nedeniyle ne bir önlem alınıyor, ne de yaptırım uygulanıyor. Bu arada şantiyedeki kamyon şoförlerinin %75'i yabancı uyruklu ve düşük ücretlerle uzun saatler çalıştırılıyorlar.

Bunların hepsi birleşince iş güvenliği ortadan kalkıyor ve iş kazalarının, işcinayetlerinin yaşanması kaçınılmaz hale geliyor.

Daha iki gün önce, 14 Şubat günü de MNG Tesiat'a bağlı Solit şirketinde taşeron işçi olan Gökhan Türkben Terminal-1'de

dört metre yükseklikten düşerek hayatını kaybetmişti.

3. Havalimanı, inşaat başlamadan önce de çevreyi, iklimi katledeceği vb nedenleri ile çok tartışılmış, protestolara neden olmuştu. Şimdi ise, inşaat ilerledikçe, yeni yeni sorunlarla katlanarak problem yumağı haline döndü. Hemen her hafta gelen iş cinayeti ve iş kazası haberleri, işçilerin çözülemeyen barınma, yemek, güvenlik sorunları, geciken ödemeler...

Farklı onlarca taşeron şirkete bağlı çalışan binlerce işçi... Maliyeti en aza çektiği gibi, her tür sorumluluğu da en aza indiren, her tür sorumluluğu “benim bilgimde değil” diyerek taşeron şirketlere yükleyen İstanbul Grand AirPort (İGA) şirketi...

Ve sorunlarını çözenin etkili yolunun eyleme geçmek olduğunu keşfeden işçiler... İşçiler bir şeyleri istemekten ve çözülmemesinden bıkmış usanmış durumda ve her sorunun çözümünü için şantiye yollarına dökülüyor. İş durduruyor, yolları kesiyor, İGA'ya yürüyor ve taleplerini alıyor. Geçtiğimiz hafta İGA'nın protestocu işçiler için sarf ettiği söz çarpıcı: “İş siyasallaştırmamızın da...”

İşçi ve emekçi halklar, haklarını elde etmek için “talep etme”nin, “isteme”nin yeterli olmadığını gördü. Artık sokağa çıkıyor ve istediklerini alıyor. Bugün barınma ve çalışma koşulları için, yarın varolabilmek ve düzeni değiştirebilmek için...

Real İşçileri Bursa Metro Önünde

Real Market işçileri mücadelelerini hileli iflasa, gasp edilen haklarına, sarı sendikacılığa karşı, Nakliyat-İş Sendikası öncülüğünde eylemlerle sürdürüyorlar.

İşçiler “Metro'nun bulunduğu her yer direniş alanımızdır” diyerek, 31 Ocak günü Eskişehir'de, 11 Şubat Pazar günü de Bursa'da Metro önünde bir basın açıklaması yaptı.

Bursa Metro Market önünde yapılan eylemde Metro, Real, Beğendik logolu “Haklarımızı Gasp Etmeyeceğiz” pankartı Metro'nun bahçesine asıldı, “Kahrolsun Sarı Sendikacılık”, “Metro'ya Girme Zulme Ortak Olma”, “İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız”, sloganları atıldı.

İşçiler eylem boyunca Bursa halkından

verdikleri mücadeleye destek isteyerek, Metro'dan alışveriş yapmama çağrısını yaptılar.

Eylemde Nakliyat-İş Sendikası Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu bir açıklama yaptı, Real Market işçilerin yasal haklarında Metro'nun sorumlu olduğunu ve bu hakları alana kadar da Nakliyat-İş Sendikası olarak mücadeleyi sürdüreceklerini ifade etti; DİSK'in 51. kuruluş yıldönümüne de vurgu yaptı.

KHK'nın Yıldönümünde Sokaklarda

İstanbul Bakırköy'de eylemlerini sürdüren KHK ile işten atılan KESK'li emekçiler, 686 sayılı KHK'nin birinci yıldönümünde eylemde idi.

7 Şubat akşamı önlüklerini giyen emekçiler, toplu taşıma araçlarında, Bakırköy sokaklarında, İstiklal Caddesinde, Kadıköy'de, Sultanahmet'te sessiz yürüyüşler yaptılar. Farklı semtlerde insanların şaşkın ve ilgilili bakışları altında sessizce dolaşan emekçiler, insanlardan olumlu tepkiler ve destekler aldılar.

3 çocuk diyorum cumhurbaşkanımız. Bu sistemde kendin bile zor yaşıyorsun, 3 tane çocuk demelerinin tek sebebi, bize verilen düşük miktardaki para. Daha doğrusu, emeğimizi satın aldıkları para verdikleri az olunca, daha çok çalışman gerekecek. O da yetmezse, işte tam da burada araya çocuk işçiler giriyor. Yine dönüp dolaşıp aynı yere geldik.

Bu düzenin bozulması da bizim elimizde. Daha çok okuyup bilgilenmek. En önemlisi de hakkımızı yemelerine izin vermemek gerekiyor. Kibritçi kızının... Bir çoğumuz o masalı bilir, mutlaka kibritini satmaya çalışıyor ama aslında o elindeki kibrite ihtiyacı var.

Aslında ihtiyaç duyulan bizleriz. Hayatın, yaşamın yarısı sensin, benim, o, bizziz. Hayatın ipleri bizim elimizde. Bizim patronlara değil patronların bize ihtiyacı var.

Gazi Mahallesinden Genç Bir Kadın İşçi

“Bizim Patronlara Değil Patronların Bize İhtiyacı Var”

Yaşadığımız sistemin bile başlı başına sorun olduğu bu dünyada, çocuk işçiler apayrı bir sorun.

Çağımızın en büyük sorunlarından olan çocuk işçiler, bugüne kadar olduğu gibi, bugün de oldukça fazla. Normal bir çalışana verdiği asgari ücret bile 1600 tl yani açlık sınırının altında bir rakam iken, ya tam verilmiyor ya da zamanında verilmiyor. Bu rakamı ödemek için 10-15 yaşlarındaki çocukları 600 tl gibi bir rakama çalıştırıyorlar.

Tabii böyle söyleyince akla direk aileler geliyor olmalı. “Ailesi yollamasın”... Her ne kadar suç ailedeymiş gibi görünse de, asıl suç, devletin kendisinde. Aile çocuğunu okula yollasa geçinemeyecek. İlkokul çıkışlarında satılan uyuşturucu maddeye kurban verecek çocuğunu. Devlet öyle bir sistem içerisinde yaşamaya mahkum bırakmış ki bizleri, sen çalışmak zorundasın, çocuğun çalışmak zorunda. Kısacası evde kaç kişi varsa hepsi çalışmak ve sömürülmek zorunda.

Peki ya biz ne için çalışıyoruz?

Hayalimizdeki hayatı geçtim, bugün baktığımızda en basiti, bir sinemaya bile gidemiyoruz. İsteddiğimiz bir şeyi yiyemiyoruz. Hafta içleri çalışıp, hafta sonları evde çalışmaya devam ediyoruz. Ek işler yapmamız gerekiyor çünkü, yapmazsak yaşayamayız.

İtalya'da Büyük Anti-Faşist Eylemler

Geçtiğimiz hafta İtalya'nın Macerata şehrinde bir faşist, durakta bekleyen Afrika kökenli 8 kişiyi silahlı saldırı düzenleyerek hepsinin yaralanmasına sebep olmuştu.

Saldırının ardından 10 Şubat Cumartesi günü Macerata'da “İrkçilik ve Faşizm Karşıtı” büyük bir eylem gerçekleştirildi. Eylemi sol örgütler, sendikalar ve Mussolini faşizmine karşı savaşan gerillaların örgütleri organize etti.

“Her türlü faşizm ve ırkçılığa karşı hareket”, “İnsanları koruyun, sınırları değil” gibi pankartların açıldığı eyleme 30 bin kişi

katıldı.

Eylemler faşist saldırının yapıldığı Macerata şehriyle sınırlı kalmadı. Roma, Milano, Bologna, Palermo, Torino ve Bolzano şehirlerinde de ırkçılık ve faşizme karşı eş zamanlı eylemler yapıldı.

Torino şehrinde yaklaşık 50 kişilik faşist grup (Forza Nuava – Yeni Güç) şehir merkezinde toplanarak faşist saldırıları destekleyen gösteri yapmak istedi. Bunun üzerine yaklaşık 200 metre ileride toplanan anti-faşistler, faşistlere izin vermeyeceklerini ilan ettiler. Polislin araya girmesiyle polis ve

anti-faşistler arasında çatışmalar yaşandı.

Piacenza şehrinde ise 400 kişilik bir anti-faşist grup ise yürüyüşü engellemek isteyen polise saldırarak polisleri kovaladılar ve aralarında kalan polisleri dövdüler.

JEOPOLİTİK MAYMUNCUĞU

ALİ VAROL GÜNAL

Dünyada gelişen olayları anlamak için beyinlerini fazla yormaya gerek duymayanlar için sihirli bir sözcüktür Jeopolitik; bir ülkenin coğrafik konumunun o ülkenin politik konumlanışı üzerindeki etkisini ifade ediyor. Aslında "etkisi" sözcüğü burada hafif kalıyor; "belirleyiciliği" demek daha doğru.

Olayların gelişiminde görünen nedenlere takılı kalmamak adına, asıl neden arayışına girerler, eğer marksist bir bakış açısına sahip değillerse böyleli sonuçlara ulaşabiliyorlar. Onlara göre dünya üzerinde yaşanan bütün karmaşanın nedeni enerji kaynaklarını ele geçirme, ya da bunların geçiş yollarını kontrol etme mücadelesidir. ABD, Irak'ı işgal etmiştir; çünkü Irak, petrol rezervleri açısından dünyanın en önde gelen ülkelerinden biridir ve petrole sahip olan geleceğe de sahip olacaktır. Rusya'nın Türkiye üzerinde emelleri vardır; çünkü sıcak denizlere inmeyi planlıyor. Suriye'de süren savaşa müdahil olmasının nedeni de budur. Türkiye'nin Musul ve Kerkük'te gözü vardır; çünkü buraların petrolüne ihtiyacı vardır. Barzani, Kürdistan kurmak istemektedir; çünkü buradaki enerji kaynaklarını tek başına kullanmak istemektedir. Türkiye, Rusya'ya yaklaşmak istemektedir; çünkü Bakü-Ceyhan boru hattı projesi, Türkiye açısından hayati önemdedir. Avrupa, Türkiye'den vazgeçememektedir; çünkü Rusya üzerinden Avrupa'ya bağlanacak doğalgaz projesinde Türkiye kilit öneme sahiptir. NATO açısından Türkiye vazgeçilmez bir mütteftir; çünkü NATO'nun doğu sınırlarını korumaktadır. Türkiye, Batı ile Doğu arasında bir köprü durumundadır; dolayısıyla herkes Türkiye'ye muhtaçtır... vs. vb.

Buna benzer teorileri biz uzunca bir süre, ortalama solun yayınlarında okuduk. Öyle ki, sadece dış politika açısından değil iç politikadaki gelişmeleri bile buna göre ele alanlar oldu. Türkiye'nin Avrupa Birliği'ne üyeliği meselesini bu açıdan ele alanlar mı dersiniz, "çözüm süreci"ni ya da UKH ile savaşın yükselmesini buna bağlayanlar mı dersiniz. "Darbe" meselesini bununla açıklayanlar mı dersiniz ya da en son Afrin meselesini bununla açıklayanlar mı...

Jeopolitik kavramı öyle bir hal almıştır ki adeta her kapıyı açan bir maymuncuk gibi, politikada her olayın sonal nedeni gibi değerlendirilmektedir. Tabii, şu anda sürmekte olan fakat ortalama sol tarafından henüz varlığı kabul edilmemiş, sadece geleceğe dair bir öngörü olarak bahsedilebilecek 3. Dünya Savaşı'nın nedeni de enerji kaynaklarının ele geçirilmesi meselesidir. Dünyada giderek azalan enerji kaynaklarını ele geçirebilmek için emperyalist devletler bir savaş hazırlığı içerisinde. Ve Suriye'de olanlar, buna kapı aralamaktadır.

Oysa, 11 Eylül saldırısından sonra ABD, bütün dünya halklarına karşı zaten bir 3. Dünya Savaşı başlatmış durumdadır. Bu bir pazar savaşımından öte, ABD'nin çöken hegemonyasını yeniden tesis edilemez savaşı, daha ötesi Yeni Evre'sine yani sıçramalı çöküş sürecine girmiş emperyalist-kapitalist sistemi kurtarma savaşıdır. Ortalama sol, emperyalist-kapitalist sistemin bir çöküş sürecinde olduğuna bir türlü inanamadığı, hatta tersine tüm olayları önceden istediği şekilde dizayn edebilecek kadar kadir-i mutlak olduğuna inandığı içindir ki, şu anda süren savaşları ve iç savaşları anlamak için jeopolitik maymuncuğuna başvurmaktan başka bir şey yapamıyor.

Emperyalist-kapitalist sistemin bir yeni evreye girdiği, sınıflar savaşının tüm dünya üzerinde bir iç savaş boyutuna ulaştığını görmeden gelişmeleri anlamak mümkün değildir. Göremiyorlar ve anlayamıyorlar. Gelişmelere anlam verebilmek için de kimin nerede hangi enerji koridorunu kontrol etmeye çalıştığını ya da hangi jeopolitik riskleri aldığını açıklamaya çalışıyorlar.

Tabii ki yanlış bir anlayışı doğru savunmak mümkün değildir; bu nedenle de politikada yanlış yapmaktan kurtulamıyorlar. Her şeyden önce bütün gelişmelerin emperyalist-kapitalistlerin kontrolünde olduğunu varsaymakla en büyük hatayı yapıyorlar. Jeopolitik mücadeleyi, sınıflar mücadelesinin oynadığı rolün yerine ikame ederek muhteşem tahliller yaptıklarını sananlar, tarihin bu denli hızlanması karşısında şaşkınlığa düşüyorlar. Örneğin Türkiye'nin şu anda Afrin'de bulunmasının asıl nedeninin Rojava Devrimi'ni yenmek olduğunu göremedikleri için gelişmeleri doğru okuyamıyorlar. Yedi Kocalı Hüzmüş konumundaki TC devletinin, birinden diğerine koşarak medet arayışlarının altında yatan asıl nedenin içeride süren devrimci durumu bastırma, iç savaşı kazanmak ve böylece devrim tehdidinden kurtulmak olduğunu göremiyorlar.

Ve elbette ABD başta olmak üzere emperyalist devletlerin Türkiye'ye neden bu imkanı tanıdığını da anlayamıyorlar. Olaya Yeni Evre ve 3. Dünya Savaşı açısından yaklaşıncı her şey netleşiyor; ama gelişmeler konusunda ekonomik ve siyasi nedenleri; sınıflar savaşını değil de coğrafik konumu belirleyici olarak kabul ettiniz mi her şey bir sis perdesinin arkasına gizleniyor. Hızla kayan güc ilişkilerini ve taraf değiştirmeleri anlamak güçleşiyor.

Evet, gözlerimiz önünde olup biten şey, 3.Dünya Savaşı'nın fiilen sürüyor oluşudur. Yoksa Türkiye'nin jeopolitik durumuna yaslanarak, bir emperyalist olmadı bir alt-emperyalist güç olma isteğiyle bölgeye dalması değildir. Türkiye'nin, bir fincancı katırı gibi züccaciye dükkanına dalmasının altında yatan asıl neden, 3.Dünya Savaşı'nın başlamış olduğunu görmesi ve elini çabuk tutmazsa bu savaş sonunda devrimin ilk zafer borusunun öteceği yerin kendisi olacağını görmesidir. Uzunca bir süredir devam eden iç savaşı bastırabilmesinin ve dağılan devlet aygıtını toplayabilmesinin yegane yolu, bir dış savaş başlatmaktır. Şimdi bunu yapıyor ve attığı adımlarla daha büyük bir yıkım savaşını provoku ediyor.

Ama ne jeopolitik konumu, ne de saldırganlığı, onun devrimin gelişimi karşısında paçayı kurtarmasına yetmeyecek. İşçi sınıfı ve emekçi halklar, son sözlerini henüz söylemediler. Onlar konuşmaya başladığında herkes oraya bakacak.

SAVAŞ VE TURNUSOL*

Türkiye Cumhuriyeti'nin 20 Ocak'ta Suriye'nin Kürt bölgesine yönelik başlattığı kirlili savaş sonrası yaşanan gelişmeler Kıbrıs'ın kuzeyindeki siyasetler açısından tam bir turnusol görevi yerine getirmektedir.

TC'nin Rojava Devrimi'ni boğmak için giriştiği bu savaş açık bir insanlık düşmanı suçudur. Anglo-Amerikan emperyalizmi ve TC devleti tarafından örgütlenen barbar IŞİD sürülerine karşı meşru bir mücadele veren ve bölgedeki en demokratik yönetim yapısını ortaya çıkaran Suriye'deki Kürt güçlerine karşı girişilen bu savaşın hiçbir haklı gerekçesi yoktur. Tam tersine bu savaş yayılmacı bir işgal hamlesidir. TC'nin barbar ÖSO militanları ile giriştiği bu sömürgeci savaşta göz yumarak zemin hazırlayan Rusya, Suriye, ABD ve tüm diğer uluslararası egemen güçler de bu suça ortak. Tüm bu çevreler kendi aralarındaki çelişiklere rağmen Rojava Devrimi'nin boğulması konusunda uzlaşmışlardır.

İşte TC'nin giriştiği bu haksız, gerici savaşa karşı Kıbrıs'ın kuzeyindeki siyasetlerin aldığı tavır, onların siyasal yelpazede nerede konumlandıklarını anlamak bakımından çok iyi bir gösterge olmaktadır.

TC'nin savaş ilanından itibaren kendine sol, demokrat hatta devrimci tanımlamalarını yakıştıran birçok çevre "Türkiye'nin bu konudaki meşru haklarına" atıfta bulunarak en fazla "umarız bu savaş erken sona erer ve siviller zarar görmez" şeklinde iki yüzlüce temennilerde bulunabilmektedirler. Çok az sayıdaki örgüt ve birey dışında hiçbir siyasal özne bu savaşa karşı net bir duruş sergileme cesareti gösterememektedir. Onlar açısından henüz yeni yapılan "seçimler ve olası hükümet modellerinde yer almak" çok daha önemli görünmüştür. Kendi içlerinde bu konuda duyarlı olan kişileri dahi susturma ya da seslerinin duyulmasını engellemeye çalışmaktadırlar.

Bu gerici işgal savaşına karşı en güçlü ses ise, sahip olduğu medya etkisinin de yardımı ile daha ilk günden Afrika gazetesinden geldi. TC'nin bu kirlili savaşını 1974 Kıbrıs hareketinden sonra yerinde bir tepitle ikinci bir işgal girişimi olarak niteleyen Afrika gazetesi, TC faşist iktidarının başındaki Erdoğan'ın direktifi ile açık hedef ilan edildi. Bu direktifin üzerinden henüz 24 saat dahi geçmeden Kıbrıs'ın kuzeyindeki sömürgeci örgütlenmenin unsurları arasında harekete geçirildi ve Afrika gazetesi nezdinde Kıbrıs'ın kuzeyindeki muhalif kesimlere karşı "haddini bildirme" harekati başlatıldı. Yeterli sayıda linççi bir grup, TC elçiliği yönetiminde ve polis

kontrolüyle, gerici belediye başkanları ve sivil örgütlenmeler aracılığıyla gazete bürosuna saldırıya geçirildi. Bu hamle hem TC'nin kuzey Kıbrıs'taki sömürgeci örgütlenmesinin kabiliyetini ölçmek, hem de TC'nin işgal yapısına karşı duranlara gözdağı vererek susturma operasyonuydu.

TC açısından operasyonun ilk hedefi başarılıydı. Gerekli olduğunda, hızlı bir şekilde, gerekli oranda bir güruhun örgütlenerek harekete geçirilebileceği fiyiliyatta da test edilmiş oldu. Ancak şu ana kadarki gelişmeler ikinci hedef bakımından bu hamlenin başarısızlığa uğradığını göstermektedir. TC tarafından örgütlenen ve muhalif kesimlere gözdağı verme ve susturmayı hedefleyen bu hamle, muhalif kesimlerin tepki ve öfkelerini içten dağıtmaya çalışan tüm pasifist çabalara rağmen, tam tersi yönde bir sonuç doğurmuştur. Afrika gazetesi üzerinden yapılan saldırılara, önemli sayıda muhalif bir kesim anında karşılık vermiştir. Saldırının yapıldığı gece Afrika gazetesinin önünde buluşan kitle, olası yeni saldırıları püskürtmüş, gece yarısına kadar gazete önünde nöbet tutarak gazetenin yayınının devamını sağlamıştır. Bu eylemsellik TC'nin kirlili savaşına karşı alınan tavırlarla başlayan siyasal teşhir sürecinin bir ileri aşamasıydı. Kendini sol, demokrat hatta devrimci olarak tanımlayan çoğu çevre bir kez daha pratik sınımadan geçti ve bir kez daha sergiledikleri pasifist tavırla sınıfta kaldılar. Afrika gazetesine yönelik girişilen faşist linç saldırısını görmezden gelerek, bu saldırının daha alt seviyedeki yansımaları olan CTP millet-

vekili Doğuş Derya ve "cumhurbaşkanı" Mustafa Akıncı'ya yönelik sözlü saldırıları öne çıkarmayı ya da daha da geriye çekilerek işgal rejiminin tiyatro sahnesinden başka bir şey olmayan "meclisin itibarını" savunmayı yeğlediler. TC'nin kirlili savaşına karşı tavır almaktan kaçınma merkezli bu tavır daha sonra örgütlenen kitlesel mitingde de kendini gösterdi.

Sendikal Platform devreye girerek, yapılan faşist baskı ve saldırılara karşı gelişen dinamik tepkileri eriterek söndürecek bir anlayışla "Barış ve Demokrasi Mitingi" düzenledi. Kitlelerin tepki ve öfkelerinin çok gerisinde ve TC'yi rahatsız etmeyecek söylemlerle düzenlenen eyleme katılımın düşük olması için adeta gayret gösterildi.

Çağrı metninde TC'nin kirlili savaşı ile ilgili tek bir kelime dahi edilmezken, Afrika gazetesi üzerinden girişilen faşist linç saldırıları görmezden gelindi. TC tarafından Kıbrıs'ın kuzeyindeki demokrat, devrimci kesimlere karşı artırılan baskı ve sindirme kampanyasına karşı net bir tavır alınmazken, bu saldırıların uygulayıcı mekanizmaları olan işgal rejimi kurumlarının "sivilleştirilmesi" ya da "itibarının korunması" gibi gerçekçi olmayan ve halkı temelsiz beklentilere sürükleyen talepler yükseltildi. Eylem saati önce mesai saatleri içerisinde 15:30 olarak ilan edildi, ama bunun katılımı düşüreceği şeklindeki haklı tepkiler ile 17:00'de toplanma, 17:30'da yürüyüşe başlama şeklinde değiştirilmek zorunda kaldı. Ancak belki de Kıbrıs tarihinde ilk kez bir eylem tam saatinde, yani 17:00'de başlatılarak, bitiş saati olarak ilan edilen saat 20:00'den bir buçuk saat önce, yağmur bahanesi ile 18:30'da apar topar sona erdirildi.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen eyleme katılan ve eylemin bitirildiği ilan edilene kadar dağılmayan, tam tersi giderek sayısı artan ve 10 bine yaklaşan kitlenin önüne polis barikatına gerek duyulmayacak şekilde devasa bir sahne dikildi. Eylem duyurusunda meclis önünde (bilmeyenler için "meclis" binası ile TC elçiliği karşı karşıya bulunmakta, "meclis" diğer tarafında ise Afrika gazetesinin bürosu yer almaktadır) yapılabileceği duyurulan miting, meclis, elçilik ve Afrika gazetesine gelmeden önce kurulan ve kitleyi bu keşişme noktadan uzakta tutacak şekilde konumlandırılan devasa sahnenin önünde yapıldı. Bu sayede kitlenin tepkisinin "meclis" ve TC elçiliğine

dönmesi, Afrika gazetesi ile dayanışmasını yükseltmesi engellenmiş oldu.

Eylem organizasyonu için yapılan toplantıda, eylem içeriği ile ilgili getirilen eleştirilere Sendikal Platform temsilcileri tarafından yapılan "önce kitlelerdeki pasifliği dağıtıp hareketlendirelim, ardından bu haksız savaşa karşı da ses vereceğiz" şeklindeki açıklamaların, eylemden sonra bugüne kadarki geçen süreçte herhangi bir adım atılmamış olması ile göstermelik olduğu görülebilmektedir. Aynı çevrelerin eylem sonrasında süreçte "eylemin içeriğini yeterli bulmayanlar, kendi istedikleri içerikle yeni bir eylem örgütleyebilirler" söylemlerinde bulunmaları ise tam bir aymazlıktır. İlk eylemde toplanan büyük kalabalığın ardından, daha küçük bir kitlenin çok daha ileri söylemlerle toplansa dahi, kitleler tarafından mücadeleyi

Gelişmeler ikinci hedef bakımından bu hamlenin başarısızlığa uğradığını göstermektedir. TC tarafından örgütlenen ve muhalif kesimlere gözdağı verme ve susturmayı hedefleyen bu hamle, muhalif kesimlerin tepki ve öfkelerini içten dağıtmaya çalışan tüm pasifist çabalara rağmen, tam tersi yönde bir sonuç doğurmuştur. Afrika gazetesi üzerinden yapılan saldırılara, önemli sayıda muhalif bir kesim anında karşılık vermiştir. Saldırının yapıldığı gece Afrika gazetesinin önünde buluşan kitle, olası yeni saldırıları püskürtmüş, gece yarısına kadar gazete önünde nöbet tutarak gazetenin yayınının devamını sağlamıştır.

bölmek ve dağıtmak olarak algılanacağı çok iyi bilinmektedir. Tam da bu nedenle, TC'nin haksız savaşına ve Kıbrıs'ın kuzeyindeki faşist saldırganlığına karşı geli-

şebileceği, belki daha az bir kitle ama mücadeleyi doğru temele yönelten bir eylemselliğin önu alınmaya çalışılmıştır.

Sendikal Platform içerisindeki çoğu sendikaların yönetiminin yakın durduğu tüm partilerin oluşturulan "4'lü koalisyon hükümeti"nde yer almaları, bu koalisyonun önümüzdeki yakın dönemde tam bir "yıkım hükümeti" görevini yerine getirmek durumunda kalacağı düşünüldüğünde, kitlelerdeki yükselen muhalif dinamiklerin sönmümlendirilerek dağıtılmak istenmesi anlaşılır. Bu çevreler açısından önümüzdeki dönemde dinamik ve örgütlü bir sokak muhalefeti arzu edilen bir durum değildir. Bu olgu ise son birkaç haftalık siyasal teşhir sürecindeki bir diğer önemli sonucu oluşturmaktadır.

Bu kısa süreçte yaşanan gelişmeler ve gerek örgütlülüklerin gerekse kitlelerin pratik sınıma içerisinde çıkardıkları dersler son derece önemlidir. Kuzey Kıbrıs'taki sömürgeci işgal rejiminin son derece örgütlü ve gerektiğinde devreye sokabileceği faşist örgütlenme mekanizmalarına sahip olduğu bir kez daha açığa çıkmıştır. Bunun karşısında gerek Kıbrıslı Türkler, gerekse de farklı ülkelerden gelecek bu coğrafyada yaşamlarını sürdüren kesimler içerisinde çok dinamik ve güçlü bir anti-faşist damarın olduğu da görülmüştür. Bu iki olgu arasında ise kitlelerin rejime karşı tepki ve öfkelerini boşaltma, sömürgeci TC devleti ile iyi ilişkilerini koruyarak düzen içerisindeki konularını sürdürmeye çalışan teslimiyetçi büyük bir kesimin olduğu da çok net bir şekilde ortaya çıkmıştır. Bu kesimler hala daha bu çürümüş düzenden belli oranda menfaat sağlayan bir tabana dayanmakta ve TC devletine karşı gelmeye yetecek derecede siyasal ve de örgütsel gücü bulunmamaktadır.

Bu olgular karşısında devrimci güçler örgütlülüklerini ve ortak mücadele alanlarını artırmak zorundadırlar. Bunu yaparken sadece Kuzey Kıbrıs ile sınırlı kalan bir örgütlülük ve mücadele değil, Kıbrıs'ın bütünü kapsayan ve Türkiye, Kürdistan, Yunanistan ve diğer bölge ülkelerdeki devrimci güçlerle ilişkiyi artıran bir yol izlemelidirler.

Kıbrıs'ın ve bölge ülkelerin özgürleşmesi bir biri ile iç içe geçen bir bölgesel devrimler sürecine bağlıdır. Şimdi bu anlayışla, özgürlük için öne çıkma ve mücadeleyi yükseltme zamanıdır.

* Yusuf Akıncı tarafından 9 Şubat tarihli Afrika gazetesinde (Kıbrıs) yayımlanmıştır.

NATO Güvenlik Konferansına Karşı Binler Sokaktaydı

Münih'te 17 Şubat tarihinde 54. kez düzenlenen NATO Güvenlik Konferansı, uluslararası birçok örgüt, parti ve sendikaların yer aldığı, "NATO Güvenlik Konferansına Karşı Platform"un gerçekleştirdiği eylemle protesto edildi.

Emperyalist ülkelerdeki silah tekellerinin temsilcilerinin bir araya geldiği "Münih Güvenlik Konferansı" adı verilen toplantıda emperyalistlerin bölgesel ve küresel güvenlik konuları görüşülüyor. İstihbarat ve askeri konularda emperyalist sistemin en önemli zirvesi sayılan Münih Güvenlik Konferansı 21 ülkenin başkanı ile 80'den fazla ülkenin dışişleri ve savunma bakanları katılıyor. Konferansa ayrıca aralarında uluslararası büyük tekellerin üst düzey yöneticileri ve akademisyenlerin de bulunduğu 600'ün üzerinde davetli de katılım gösteriyor.

Alman polislerinin geniş güvenlik önlemleri aldığı konferansı 3 gün boyunca 4 bin polis 24 saat boyunca koruyacak.

Konferans her yıl Şubat ayında, 4 gün boyunca Almanya Münih'teki Bayerischer Hof Otelinde toplanıyor. Yine her yıl, gelenekselleşmiş bir şekilde, kentte düzenlenen büyük bir miting ile protesto ediliyor.

Bu yılki protestolar Karlsplatz'ta başladı ve Marienplatz'a yapılan yürüyüşle devam etti; burada yapılan bir mitingde de sona erdi. Kötü hava koşullarına rağmen coşuklu geçen ve yaklaşık 4 bin kişinin katıldığı eyleme Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden de katılım oldu.

Protesto eyleminde TKEP/Leninist imzalı, Almanca "Zafere Kadar... Devrim" yazılı pankart da açıldı.

İstanbul'un Göbeğinde Maçka Parkı'na İnşaat

İstanbul'da rant ve talanın yeni hedefinde Maçka Parkı var. Şehrin göbeğinde, Taksim ile Şişli'nin ortasında Boğazi gören bir yeşil alan...

Uzun süredir yürütülen İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin Dolmabahçe-Levazım-Armutlu-Ayazağa tünelleri projesi, daha önce Şişli Belediyesi'nin mahkemeye başvurusu nedeniyle durdurulmuş, alan değiştirilmişti. 1 yıl aradan sonra, 12 Şubat günü Maçka Parkı'nda tünel inşaatı yeniden başladı...

İnşaatın başladığı haberini duyan Maçka Parkı Hepimizizin Platformu bir açıklama yayımladı, "İBB bölgeyi üst geçitlerle, tünel giriş çıkış yollarıyla, katlı geçişlerle nasıl beton-yol kaosuna çevireceğini gerçek dışı görsellerle saklamaya çalışıyor. Dolmabahçe civarındaki yollara bağlanan tüm bağlantı yolları, parkı hançerleyerek geçecek. Tünel projesinin Maçka Parkı'na ve bölgeye vereceği zarar açıktır" dedi. 13 Şubat akşamı için tüm İstanbullular Maçka Parkı'na çağrılırken, inşaat toma ve çevik kuvvet polisleri eşliğinde gerçekleşiyor.

Çağrı üzerine 13 Şubat akşamı İBB tarafından çevrilen inşaat alanı önünde Maçka Parkı Hepimizizin İnişiyatifi öncülüğünde toplanan çok sayıda kişi projeyi protesto etti. Polis ablukası altında gerçekleşen eylemde, "Maçka Parkı'nda tünel istemiyoruz" açıldı.

İnişiyatifi adına yapılan basın açıklamasında tünel projesi yapıldığı takdirde meydana gelecek doğa tahribatı şöyle açıklandı: "Parkların altına karayolu tünelleri yapılamaz. Yapıldığı takdirde parktan ne kadar az alan gittiği söylenirse söylene; yukarı çıkacak egroz dumanları parkın temiz havasını öldürecektir ve dolayısıyla park işlevini yitirecektir. Yeşil alanların, parkların altları oyulup, betonlaştırdıkça yağmur suları toprakla buluşamayacaktır. Bu olmayınca da yağın en hafif yağmurda bile afet manzaraları bu şehrin normali olacaktır. Depremini bekleyen bir şehrin altına oyulmasının yaratacağı güvenlik riskinin yanı sıra afet toplama alanını güvenli olmaktan çıkarıyor".

Tünel projesi iptal edilene kadar Maçka Parkı'nda her gün nöbet tutacaklarını vurgulayan kent ve yaşam savunucuları, açıklamanın ardından forum düzenledi.

Öfkemiz Sağlık Sistemine!

Sağlık örgütlerine ve sağlıkçılara saldırının pek çok yüzü var. Çöken sağlık sistemini sağlıkçıların üzerine yıkmak, bu çöküşün sorumluluğunu onların üzerine atmak, sağlıkta ticari rantın karşısına cesurca çıkan hastayı her şeyin üstünde tutan sağlıkçıları yolundan uzaklaştırmak ve büyük ayaklanma öncesi onları moral ve örgütlü güç olarak dağıtmak.

Sağlıkçıların aşırı işyükü ve bu baskılar sonucunda genç ölümlerine ve intiharlarına tanık oluyoruz. Sağlıkçıları iş yükünden, kaçınılmaz başarısızlıktan ve sürekli hedef gösterilmekten; hastalar kendileri ve yakınları için tedaviye ulaşamamaktan öfkeli.

Sistem bizi karşı karşıya getirerek bu çöküşten kurtulmak istiyor.

Her iki tarafın da aynı mücadeleyi verip aynı tavrı alması gerek. Sağlıkçıları da hastalarımızı da kurtaracağımız tek yol, sağlık sistemini kapitalist sistemden kurtarmaktır.

yıkım bizi doktor aramak zorunda bırakır, yarım yamalak bilgiyle tedaviyi hatta teşhisi sorgulamamıza neden olur ve tedavi olmak yerine bizim ve yakınlarımızın sağlığını gitgide daha çok kaybettiğimizi hissettirir. Daha kötüsü daha çok paramız olsaydı yakınımızı, sevdiğimizizi kurtarabileceğimizi düşünür, kendimizi suçlarız. Yardım toplamalar, dolandırıcılar, bağışçı aramalar, simsarlar, tv'lerden basından şişirilmiş uzmanlar arasında insanlığımız yıkıma uğrar.

"Reform" adına, bugün yaşadığımız sağlık hizmetinin bizden uzaklaşmasını anlamak için biraz geriye giderek sırayla neler olduğunu hatırlayalım.

1-Sağlık ocaklarının ev ziyaretleri kaldırıldı. Aşamalı olarak önce Kürdistan bölgesinde "güvenlik" gerekçesiyle, sonra da tüm sağlık ocaklarında bu yükümlülük kaldırıldı. Sağlık hizmetine ulaşmak için ona gitmek zorunda kaldık. Oysa ev ziyaretlerinde hamileler, yeni doğanlar, kronik hastalar kendi gerçek koşullarında düzenli olarak takip edilir, toplumun büyük bir kesiminin sağlık sorunları sağlık merkezlerine gelmelerine gerek kalmadan çözüldü. Bu sistem sosyalizm sayesinde kazanıldığını hatırlatalım. Kaldırılışının da Sovyetlerin dağılmasına denk gelmesine dikkat çekelim. Kapitalizmin sosyalizm karşısındaki rekabetinin getirdiği zorunluluklar ortadan kalkmıştı ne de olsa.

2-1987 yasası ile sağlıkta taşeronlaşma başladı. Yine aşamalı olarak önce temizlik hizmetleri gibi hizmetler taşeron firmalara devredildi. İhaleler yoluyla en temel hizmetler sağlık hizmetinden koparıldı. Hizmetler arası statü ve işleyiş farklılıkları hizmeti sektöre uğrattı. Çalışanları böldü. Sağlık hizmetinin başarısının ekip çalışmasında olduğunu hatırlatalım. Laboratuvar ve görüntüleme hizmetleri dış alım yoluyla ticarete açıldı. Sağlık merkezlerinin "zorunlulukları" ortadan kalktı. "Şunu yaptırmanız lazım ama bizde yok, şurada var" dönemi başladı.

3-1996'da ülkenin ilaç ihtiyacının % 70'ini sağlayan SSK ilaç fabrikaları kapatıldı. İlaçlarımızı dışardan almak ve Sağlık Bakanlığı'ndan onay çıkmasını beklemek zorunda kaldık. Tabii bu durum ilaç harcamalarını hem sağlık sunucusu, hem de alıcısı açısından kat be kat arttırdı. İlaç temini piyasasının insafına bırakıldı.

4-Yine 1996'da döner sermaye ek ödemeleri getirildi. Sağlıkçıları önce sağlığın ticarileştirilmesine karşı koyarken, kendilerini döner sermaye ek ödemelerinin hesabını yapar buldular. Burada önemli olan hastanenin gelirinin bir bölümünün vatandaşlara dağıtılması değil, hastane yöneticilerinin "Maliyet, Risk, Fayda", "Kar-ücret", "Hız" kavramlarını sağlık çalışanlarına dayatması ve benimsetmesiydi. Hastaya yapılan her işlem, her malzeme bu süzgeçten geçirilir oldu. Hatta hastaya "değip değmeyeceği" düzeyine düştü.

5-Döner sermaye ek ödemelerine daha da tehlikeli bir uygulama olan negatif performans sistemi 2004 yılında getirildi. Sadece hekim grubunun alabildiği, diğer sağlık çalışanlarının döner sermayeden hekimlerin aldıklarından sonra kalanı paylaş-

tıkları, çalışanlar arası rekabet ve bölünmeyi derinleştiren bir sistemdi bu. Çalışanların sağlık sisteminin ticarileşmesine yaptıkları itiraz, böylece bölünmeye başladı. Negatif performans sistemi, hekimin her yaptığı işlemin karşılığında belirli bir oranda ücret almasıdır. (İngiltere'de bu sistem pozitif performans sistemi olarak uy-

gulanmakta. Hekimin hastanın tedavisinde başarılı olduğu durumlarda ek bir ücret alması sağlanıyor.) Negatif performans kötü niyetlere oldukça açık bir sistem olduğundan kötü niyetli, etik dışı uygulamalar astronomik oranda arttı. Muayene edilen, ameliyat edilen ya da uygulama yapılan hasta sayıları sorgulamaksızın arttı. Tedavi başarısı hızla düştü. "Kadınlara prostat ameliyatı" gibi haberlerden hatırlarsınız. Sağlıkta özen ve güven karşılıklı olarak bozuldu.

6-2005'de SSK hastaneleri Kamu'ya devredildi. Özel hastanelerle ve eczanelerle anlaşmalar yapıldı. "Sıra beklemiyoruz, istediğimiz hastaneye gidiyoruz" derken, özel hastanelerin ücret farklarını hesaplar-ken, başarılı doktorların reklamlarını takip ederken bulduk kendimizi. Kamu hastanelerinde yukarıda bahsettiğimiz nedenlerden dolayı yoğunlaşan ve tükenecek sağlık hizmetleri hastaların özel hastanelere tüm varlıklarını dökmelerine neden oldu. Kar amaçlı kurulmuş olan eczaneleri tek tek dolaşıp "bulunmayan" ilaçları arar oldular. Daha pahalı ilaç satılсын diye -SGK'nın ödediği-ucuz olan muadilin piyasadan çekilmesi örneklerin en masumu.

7-2005 yılında İzmir pilot bölge olarak seçilip Aile Hekimliği uygulaması denendi. Başarısız bulundu. O günkü haberlerden hatırlarsınız zorunlu aşı kotasından dolayı hamilelere bile aşı yapılarak çeşitli zararlarla uğranmıştı. Bunun üzerine 2010'da uygulama tüm ülkede başladı. Karlılık üzerine kurulu olması nedeniyle bu uygulama da öncekiler gibi TTB ve SES tarafından ısrarla reddedilmiş, bu konuda eğitimler verilmişti. Aile hekimine devlet belli bir ücret verecek hekim bir esnaf gibi kira, çalışan, temizlik, malzeme vb giderlerini çıkıttıktan sonra kendisine kalanı alacaktı. Bu durum hekimlerin yine "Maliyet, Risk, Fayda", "Kar-ücret", "Hız" kavramlarıyla düşünmeye zorluyordu. Sağlık örgütlerinin itirazı bunaydı. Üstelik kapatılan sağlık ocakları Çocuk, Kadın hastalıkları gibi uzmanları da bulundurup önemli bir ekleple birçok sorunu da çözüyordu.

8-2008'de Kamu Hastaneler Birliği (KHB) uygulaması başladı. Birliklerin ba-

şına bir gecede dinci-faşist parti binalarında belirlenen CİO'lar atandı. Tüm alt yöneticiler de atamalar yoluyla belirlendi. Devlet memurluğundan istifa ederek ertesi gün işe başlayanlar, liyakatla ilgisi olmayan tarikat onaylı "kadrolar"ı. Hastaneleri yönetenler özel, çalışanlar devlet kadrosundaydı. CİO'nun hedefi yüksek karlılıktı. "Vizyonumuz ve misyonumuz" tüm "işletmelerin" duvarlarına asıldı. Sağlık kuruluşları yeniden ters düz edildi. En ufak bir iyi niyet mahkum edildi. Trilyonlara varan bütçeler CİO'ların elindeydi. Tabii sağlık çalışanlarının akıbeti de. Aynı dönemde Dünya Bankası 2008 yılında yapmış olduğu değerlendirilmede, "Hastane çalışanları, artık kamu çalışanı sınıfında olmayacak ve artık sağlık sektöründe ömür boyu istihdam hakkında sahip olmayacaklardır" demektedir. (OECD ve Dünya Bankası, 2008: 44).

9-2013'de GSS uygulaması başladı. Bize bir müjde gibi sunulan, tüm sosyal güvenlik kurumlarının tek çatı altında toplanması diye bildiğimiz bu uygulamaya da, yine TTB ve SES itirazlarıyla, eğitimleriyle karşı koydu. Özetle, bu uygulamayla büyük bir kesim sağlık hizmetinin dışına atılmakta ve borçlandırılmaktaydı. Bu yazının kapsamına sığmayacak kadar çok haksızlığa ve aynı zamanda eşitsizliğe zemin hazırlayan bu uygulamayı anlatmak için bir başka yazı gerekir.

10- 2014'de yabancı uyruklu hekimlerin çalıştırılması serbest oldu. Böylece yabancı "yatırımcıya" özel hastane kurmanın kapıları sonuna kadar açılmış oldu. Devletin başındakilerinin yakınlarının hastane yatırımlarının zenginleşmelerinin önü açıldı.

11-Özel istihdam büroları açıldı. 2016'da yasalanan bu uygulama tüm alanlarda olduğu gibi sağlık hizmetinde de saatlik, günlük çalışanların hiçbir sorumluluk ve bağlılık hissetmeden işe alınıp çıkarılmaktaydı. Bu yazının kapsamına sığmayacak kadar çok sendika tarafından broşürlerle "anlatıldı". Sağlıkta henüz uygulama başlamadı ancak part-time çağrılacak hemşire ve doktorların çalışacağı sağlık kuruluşlarında yaşanacak sorunlar uzun bir liste oluşturmakta.

12-2016'da KHK'lar yoluyla işten atmalar kolaylaştı. Gelişmiş kadrolar, akademisyenler, mücadeleci doktor ve hemşireler yani sistemin uygulanmasında "ayağa takılanlar" alandan uzaklaştırıldı.

13-2017'de Özel Sağlık Sigortası uygulaması başladı. Bu uygulama şu anda karşımıza çıkmaya da, sağlık sisteminin ikinci biçimden üçüncü biçime dönüştürülmesinin büyük bir adımı. Yani tamamen özelleştirme... "Paketini seç, bu hastalık pakette yok öde, paketin ekonomik bunları kapsamaz daha pahalısını al vb..." Sağlık sistemini örnek gösterdikleri emperyalist gelişmiş-ülkelerde olduğu gibi tamamen özel sigortaların emrine vermek demek. Devletin yükümlülüğünü tamamen ortadan kaldırmak demek.

14-Yine 2017'de şehir hastaneleri kuruldu. Bu hastaneler devlet garantili, ulusal hukuktan "bağımsız" özel kuruluşlar olarak tanımlandı. "Yap, işlet, devret" türünden bir ticari işletme olan bu kuruluşlar, kamu-özel ortaklığının resmi kuruluşları olarak ilan edildi. Dünya Bankası, "özel sektör kuruluşlarının önemli ölçüde risk ve yönetim sorumluluğu aldığı kamu mal ve hizmetlerinin sağlanması için özel kesim ve devlet kurumları arasındaki uzun dönemli sözleşme olarak görülmekte" şeklinde tanımladı.

Sağlığın ticarileşmesi olarak açıklayabileceğimiz bu süreç, temel olarak "Maliyet, Risk, Fayda", "Kar-ücret", "Hız" kavramları ile çalıştığından karşımıza sağlığa eşit ulaşamama sorunlarını çıkarıyor. Aslında tedavi mümkündür, tıbbi olanak vardır, ama tedaviyi uygulayacak olan için de, alacak için de maddi kısıtlılıklar/olanaklar vardır. Karşımıza "paran kadar sağlık" şeklinde çıkan sorunları kısaca şöyle sıralayabiliriz;

-Sağlık hizmetinde harcanan her 100 lirandan, sadece 6 lirası koruyucu hizmetlere ayrılmıştır ve bu miktar giderek azalır. Hastalık para kazandıran bir sistemdir. Sosyalizm nasıl koruyucu sağlık hizmetlerini

temel olarak ve hastalıkları hızla iyileştirecek toplum kaynaklarından kazanıyorsa, kapitalizm de hastalık harcamalarından kazanır. Her kapitalist sağlığın bir alanından kar ettiği için dolaylı, tedavi olanaklarının önünü tıkar, hastalıkları sürekli kılar. Oysa bugün biyoloji, genetik ve tıp biliminin geldiği nokta, neredeyse tüm hastalıklarla baş edebilecek düzeydedir. Kısıtlı olanaklarına rağmen Küba'nın akciğer kanseri, sefif hastalığı gibi birçok hastalığın tedavisini ve bugün kullandığımız bir çok aşıyı bulmasından bunu anlayabiliriz.

-Hastaya ayrılan süre azalır, hastaya yapılan işlemlerde maliyet etkin hesabı yapılması beklenir, bu konuda çalışanlara baskı uygulanır. Daha fazla kar getiren işlemleri fazla kullanan aranan eleman olurken, hastanın ihtiyacını öncelik olarak görenler tercih edilmez ve istenmeyen eleman olurlar. Örneğin Sağlık Bakanlığı ve OECD verilerine göre, dünyada en fazla seziyenle doğum yapılan ülkeler sıralamasında ilk sırada yer alıyoruz. Aynı şey az kar getiren işlemler konusunda da geçerlidir. Çok basit ve ucuz bir işlem hayatidir, ama hiçbir yerde yapılmadığını görürsünüz.

-Tedavi sadece ulaşılabilene verilir. Eğer paranız varsa hastanızı hemen en iyi hastaneye götürüp hemen hiç beklemeden güvenilir bir tedaviye ulaştırabilirsiniz. Eğer paranız yoksa, evden hastaneye gidecek yol parası bile hesaplanacak bir şeydir. Üstelik sürekli artan ek ödemeler hastaneye gitmekten pek çok kişiyi yıldırılmakta, ilacı almanın daha ucuza geldiği durumlarda tedavi bazen de tehlikeli bir şekilde ertelenmektedir.

-Sağlığın piyasalaşması sonucu medya asparagas tedavi ya da sağlıklı kalma yöntemleri ileri sürenlerle dolu. Diploması olup olmadığını bile bilemediğimiz profesörler, beslenme uzmanları her gün dikkatimizi başka bir uzmanlık alanına çekiyor, bizi doktor doktor koşturuyorlar. Sağlıkta reklam ancak tehlikeli bir kar hırslının ürünü olabilir. Yanlış tedavi, kasıt ve komplikasyonlar konularında nasıl olsa bilgi, takip ve yaptırım yok.

-Sağlık sisteminin bu çıkışsızlığı ve sağlık sorunlarının ertelenmesi pratik olarak tedaviye ulaşmak isteyenlerin acil servislere yığılmasına yol açtı. Defalarca polikliniğe gelip aylarca bir sürü ek ödemeleri göze almaktansa, şikayetler tıp dışı uygulamalara ertelenip biriktiriliyor ve acil servisler patholy. Bu durum tehlikeli bir çıkışsızlığa yol açıyor.

Son olarak eklemek gerekirse, kapitalizm tüm saygın mesleklerin saygınlığını alışıya ediyor. Ancak sağlıkta bu ciddi bir tehlike. Hastalar hekimlerine güvenemez durumdadır. Özellikle Gezi Ayaklanması döneminde başlayan TTB'ye yönelik yıpratma, güvensizleştirme çabaları boşuna değil. Konu sadece sistemin bütün çıkmasına bir günah keçisi bulmasından ibaret değil.

Gezi döneminde görüldü ki, sokak sağlıkçıları ve hukukçular kitlelerde önemli bir güven oluşturdular. 1968'de Chicago Valisi Daley: "Bunlar kesin şiddet eylemi planlıyorlar, kendi sağlık ekiplerini getirmişler" diyor. Çatışan kitleler için sağlıkçıların varlığı, pek çok yönden güvenlik demek.

Sağlık örgütlerine ve sağlıkçılara saldırının pek çok yüzü var. Çöken sağlık sistemini sağlıkçıların üzerine yıkmak, bu çöküşün sorumluluğunu onların üzerine atmak, sağlıkta ticari rantın karşısına cesurca çıkan hastayı her şeyin üstünde tutan sağlıkçıları yolundan uzaklaştırmak ve büyük ayaklanma öncesi onları moral ve örgütlü güç olarak dağıtmak.

Sağlıkçıların aşırı işyükü ve bu baskılar sonucunda genç ölümlerine ve intiharlarına tanık oluyoruz. Sağlıkçıları iş yükünden, kaçınılmaz başarısızlıktan ve sürekli hedef gösterilmekten; hastalar kendileri ve yakınları için tedaviye ulaşamamaktan öfkeli.

Sistem bizi karşı karşıya getirerek bu çöküşten kurtulmak istiyor. Her iki tarafın da aynı mücadeleyi verip aynı tavrı alması gerek. Sağlıkçıları da hastalarımızı da kurtaracağımız tek yol, sağlık sistemini kapitalist sistemden kurtarmaktır.

Kapitalizm öldürür, Kapitalizmi öldürün

Öfkemiz Sağlık Sistemine.

Devrimci Sağlık Emekçisi

AFRİN CEPHE GÜNLÜĞÜ

ŞİMDİ DEĞİLSE NE ZAMAN...

6 Şubat

Gün yoğun çatışmalarla başladı. Afrin'de çatışmalar yoğun olarak beş bölgede devam ediyor. Çatışmalar ağırlıklı olarak Cinderese, Reco, Bilbile, Siye, Castello tepesinde yaşanıyor

Reco cephesi ilk günden bugüne kadar savaşın en yoğun olduğu bölgelerden biri. Savaş uçakları ve obüslerle hep saldırı altında. Cephe günlük değişimler yaşıyor. İşgal ordusu besleme çeteleriyle beraber burada büyük kayıplar veriyor.

Cinderese, Reyhanlı ve İdlib'e bakan bir ilçe. Reyhanlı'da çetelerin bir kampı var. Bu kamp sayesinde çeteler İdlib'e istedikleri her türlü sevkiyatı yapıyorlar. Cinderese diğer bölgelere nazaran daha düz bir bölge. Dağlık bir bölgeden çok açık bir araziye sahip. Faşist ordu ve onun beslemeleri buraya her türlü tekniği kullanarak saldırıyorlar. Şehir merkezi ve köyler dahil hava ve obüs saldırıları çok yoğun olduğundan, sivil kayıplar özellikle burada çok fazla oldu. Cinderese'ye bağlı Hamam köyünde aralıksız çatışmalar yaşanıyor. Bu köy iki günde bir el değiştiriyor. Heman köyü sınırla iç içe olan bir köy.

Siye (Arapça ismi Şeyh İl Hadid) ve diğer bölgelerde savaş çok çetin ve sert bir şekilde devam ediyor. Bizler Leninist savaşçılar olarak Afrin'i bedeli ne olursa olsun savunmaya devam edeceğiz. Bu insanlık dışı ve barbarca bir saldırıdır. Bu savaşta her birey tarihsel görevini yapmak zorundadır. Leninist savaşçılar olarak herkesi bu büyük tarihsel direnişte görev almaya çağırıyor ve soruyoruz: Şimdi değilse ne zaman!

Burjuva medya yalan haberlerle sanki Afrin düşürmüş gibi bir algı yaratmaya çalışıyor. Bütün gelişmiş tekniğe, yasaklanmış silahlara rağmen Türk ordusu çok az bir ilerleme kaydetti. Bu da kara gücünden çok hava saldırıları ile yapıldı. Faşist devlet bütün askeri olanaklarını ortaya koyarak varını yoğunu bu savaşa vermiş durumda. Yıkılışı halkların mücadele birliği ile olacaktır.

YPG-YPJ, QSD ve enternasyonalist savaşçılar olarak güç dengelerinin eşitsiz olduğu bu savaşta, tarihe yeni destanlar katarak mücadelemize devam ediyoruz. Bu savaşta yenilen faşizm olacaktır. Bu savaşta Kürt halkı ve Ortadoğu haklarıyla birlikte birleşik devrim kazanacaktır!

Leninist Gerilla Birlikleri savaşçıları olarak ilk günden beri savaşın her cephesinde yer alıyoruz. Teknik imkanlar elverdiği oranda cephe günlüğünü iletmeye devam edeceğiz.

BİZ KAZANACAĞIZ...

7 Şubat

Dün savaşçı güçler Bilbile ve Reco bölgelerinde Dikmetaş ve Sexurxe köyünde saldırı başlattı. Yoğun çatışmalar yaşandı. Savaşçılarımızın da yer aldığı operasyon başarıyla tamamlandı. Elimize birçok mühimmat geçti. Çatışmalar sonucunda işgalci güçler geri çekildi. Faşist devlet Afrin'de ilerleyemediğinden dolayı yalan ve kirli oyunlara başvuruyor.

Dün Cizre ve Şengal'den gelen binlerce kişi Afrin merkez ve Cinderese'de görkemli bir yürüyüş yaptı. Afrin ve Rojava halkı işgalci güçlere gözdağı verir gibi obüslerin ve top atışlarının altında topraklarını sonuna kadar savunacaklarını ifade ettiler. Cinderese'ye yüzlerce araçlık bir konvoyla gildi. Halaylar sloganlar eşliğinde yürüyüş yapıldı.

Son günlerde çatışmaların yoğun yaşandığı ilçelerden biri de Bilbile (Bülbül). Bilbile'de Afrin'in

en yüksek dağlarından biri var. Bu dağ bölgeyi tam olarak hakimiyet altına alıyor. Bundan ötürü çok önemli. Aslında Afrin'deki bütün bölge dağlık. Her dağın ayrı bir önemi var. TC'nin burada başarı kazanması çok zor, hatta mümkün değil. Savaş kapasitesi açısından da yeterlilikten uzak olduğunu vurgulamak gerek. Savaşçı niteliği yok. Teknik kullanarak ilerlemeye çalışıyorlar, bunu da beceremiyorlar. Bizler onlarca savaş uçağına, yüzlerce tank ve obüslere, binlerce faşist sürüsüne karşı devrimimiz için savaşıyoruz. Onların her tür silahı var, bizim ise haklarımızın desteği, inancımız ve insanlık onurunu temsil etme bilincimizden başka bir şeyimiz yok. Tam da bu nedenle biz kazanacağız!

ŞİMDİDEN TÖKEZLEMİŞ VE SAVUNMAYA GEÇMİŞ DURUMDALAR...

8 Şubat

Afrin savunması 20. gününe girerken, tüm görkemiyle ve destansı kahramanlıkları ile devam ediyor. Dün devrimci güçlerin operasyonuna güçlerimiz de katılmıştı. Bilbile'ye bağlı bir köyde güçlerimizin de olduğu saldırıda bir çok işgalci güç öldürüldü. Elbiske köyünde bir tank ya da Hammer imha edildi. Ölü ve yaralılar var. Ard arda gelen tank imhaları, işgalci güçleri korkutmuş olmalı ki, iki gündür tank ve araç hareketliliği yok denecek

kadar az. İşgalci güçler hava desteği olmadan bir adım ileri atamıyorlar, savunma pozisyonundalar.

Teknik üstünlüğe karşı savaştığımız için, her savaşın soğukkanlı olması ve seri düşünmesi hayati önem taşıyor. Kamuflajın ve keşif uçaklarının geçişi sırasında hareketsiz kalmanın önemi büyük. Bazen ölüm ve yaşam arasındaki ince çizgi haline gelebiliyor bu. İşgalci güçlerin savaşı yürütme tarzı teknik üstünlüğe dayanma şeklinde. Burada disiplin ve araziye iyi tanıma, başarı için önemli bir etkidir.

Afrin dört tarafı dağ silsilesi ve tepeleri olan doğa ve tabiat harikası bir şehir. Yerleşim yerlerinin çoğu tepelerde ve yüksek dağlarda. Düz arazide yerleşim çok az. Dağlık bir arazinin olması, bize büyük avantaj sağlıyor. İşgalci güçlerin hiç bir şansı yok. İşgalci güçler her ilçede, köyde ve yerleşim yerinde büyük bir direnişle karşı karşıya kalacaklar. Şimdi den tökezlemiş ve savunmaya geçmiş durumdalar. Siye ve Cinderese'ye top atışları devam ediyor.

YOĞUN HAVA BOMBARDIMANI BAŞLADI...

9 Şubat

Dün Afrin'i savunan devrimci güçler bir çok bölgede saldırı başlatmışlardı. Ve düşmana ağır darbeler vurulmuştu. Akşam saatlerinde durum değişti. Hava sahası açılmış Türklere, haliyle hava bombardımanı tekrar başladı.

Afrin'e bombardıman dün akşam saatlerinde 22 civarlarında başladı. Çok yoğun bir şekilde hava saldırıları yapıldı. Afrin kent merkezi dahil, bütün cephedeki noktalara saldırı yapıldı. Afrin kent merkezinde hava saldırılarından kaynaklı yangın çıktı. Sivil kayıplar yaşandı. Bombardıman bütün gece boyunca aralıksız devam etti.

Şu an bile (artık gün ışımış durumda) bombardıman devam ediyor. Bombardımanın en fazla olduğu yerler Minnağ hava üssü. (Hatırlanırsa bu hava üssü Ahmet Davutoğlu zamanında da bombalanmıştı.) Til Rıfat hattı çok yoğun bir bombardıman altında. Hava hareketi dışında sahada hiç bir varlık gösteremeyen faşist devlet bu bombardımanlarla yenilgisini kapatmaya çalışıyor. Bombardıman hala devam ediyor.

Siye bölgesinde dün sabah saatlerinden beri işgalci güçlere ağır darbeler vuruldu. Akşam saatlerinde ise hava saldırıları diğer tarafa, Xalil köyüne yapıldı. Reco ve Bilbile'de son günlerde yediği ağır darbelerden dolayı hareket edemeyen işgalci güçler burayı çok ağır bombardımana tutmaya devam ediyorlar. Sera'ya bağlı Bafue köyü, Cinderese'ye bağlı Hamam köyü de bombalandı.

İki üç gündür bir hava hareketi olmamıştı burada. Dün yine çok yoğun vurdular. Arkadaşlar hava sahasının aslında kapanmadığını söylemişlerdi. Deyrezor'da yaşanan çatışma burayı da etkilemiş olabilir. Deyrezor'da yaşanan şuydu. Suriye devleti burada bulunan belli doğalgaz bölgelerine kapsamlı bir operasyon başlatmışlardı. QSD güçlerine çok yaklaşmışlardı. (Hatta söylentilere göre QSD güçlerine saldırı yapılmış.) Bunun üzerine koalisyon güçleri oradaki Suriye askerlerine hava saldırısı yaptı. Başka bölgelerde QSD ve Suriye güçleri arasında çatışmalar yaşandı. Şimdilik ortaklık çok gergin. TC bundan faydalanacak ve hava saldırılarıyla az da olsa mesafe kat etmeye çalışacak. Aslında git-tikçe ABD ve Rusya arasındaki ilişkiler geriliyor. Çavuşoğlu Ruhani ile, Erdoğan Putin ile görüştü. Bu görüşme hava sahası içindi. Bunun karşılığında TC büyük bir taviz vermiş gözüküyor. Bakalım Ruslar'a ne gibi tavizler verilmiş. Birkaç gün içinde durum biraz daha netleşir.

BEDELİ HER NE OLURSA OLSUN DEVRİMİ VE AFRİN'İ SAVUNMAYA DEVAM EDECEK VE ZAFERİ MUTLAKA KAZANACAĞIZ. DÜŞERSEK DE BU UĞURDA DÖVÜŞÜRKEN DÜŞECEĞİZ!

13 Şubat

Afrin savunması 25. gününde. Son dört gündür işgalci güçler hava saldırıları ile ilerlemeye çalışıyor. Hava saldırıları oldukça yoğun bir şekilde devam ediyor. Bu yoğun hava saldırılarına rağmen Afrin'i savunan devrimci güçler, işgalcilere ağır darbeler vuruyor. Son günlerde bir helikopter, bir Bayraktar keşif uçağı düşürüldü.

Üç gün kapanan hava sahası ile hiçbir varlık gösteremeyen faşist devlet ve onun beslemeleri teknik kullanarak bunu gidermeye çalışıyorlar. Özellikle Cinderese ilçesine aralıksız bir şekilde havan, obüs ve tank atışları yapıyor. Bunun sonucundaki stratejik olan DerBelelot köyü faşistlerin eline geçti. Cinderese'de yakın zamanda şehir savaşı başlayabilir. Cinderese düz bir alan olduğundan, savunulması önemli.

Dün Afrin merkezde Kongre Star'ın çağrısıyla binlerce kadın işgal karşı Afrin için yürüdü. Her ne pahasına olursa olsun Afrin'i savunacaklarını vurguladılar. "Kobane'de Mirkan ruhuyla kazandı, Afrin'de Avesta ruhuyla kazanacağız" dediler.

LGB savaşçıları olarak cephe hattında çetin çatışmaların içinde Afrin'i savunmaya devam ediyoruz. Bedeli her ne olursa olsun devrimi ve Afrin'i savunmaya devam edecek ve zaferi mutlaka kazanacağız.

Düşerseniz de bu uğurda dövüşürken düşeceğiz!

NOT: Elimize e-posta yoluyla ulaşan TKEP/Leninist LGB Savaşçıların Afrin Cephe Günlüğünü haber değerinden dolayı yayınlıyoruz.

